

TÉRKÉP AZ ÉLETHEZ

gyermekszervezők lapja,
irodalmi folyóirat

© Minden mű a szerzők szellemi tulajdona

Szerzők:

Fejes Csenge

Gulyás Laura

Gulyás Panna

Jakab Boglárka

Jakab Elizabet

Kerekes Aliz

Könyves Álmos

Miglódi Noel

Molnár Vivien

Patay-Horváth Márton

Pénzes Bíborka

Pintér Amádé

Pintér Illangó

Pintér Jávör

1. évfolyam, 4. szám, 2025. szeptember

Kiadó: Kis Alkotók Köre

Szerkesztő: Jakab Boglárka és Pintér Illangó

Mentor: Pintérné Gépész Bettina és Jakab-Cser Anasztázia

Székhely: 2184 Vácegres, Toldi utca 7.

ISSN 3094-1504

Honlap: www.tevelap.hu

<https://fiatalok-szava-folyoirat.webnode.hu>

www.helma.hu/kereses/sorozat/terkep-az-elethez-germekszerzok-lapja

TARTALOM

Tartalom.....	3
Bátorító bevezető	4
Végtelen Versek.....	5
Izgalmas interjúk.....	6
Furfangos folytatásos történetek	10
Végtelen versek	11
Normátlan(?) novellák	12
Végtelen versek	16
Megélhető mesék	17
Végtelen versek	18
Normátlan(?) novellák	19
Végtelen versek	22
Megélhető mesék.....	24
Bikaerős bölcsességek	25
Normátlan(?) novellák	26
Végtelen versek	28
Kifejlett Kritikák	29
Bikaerős bölcsességek	30
Végtelen versek	31
Hiteles hirdetések	31

BÁTORÍTÓ BEVEZETŐ

Szia Mindenkinnek!

Örömmel bocsátjuk rendelkezésetekre a Térkép az Élethez – gyermekszervezők lapja folyóirat 4. számát. Reméljük, most is olyan sok olvasónk lesz, mint eddig! Ha a <https://fiatalok-szava-folyoirat.webnode.hu> honlap leblokkolna, váltsatok a nagyobb teherbírású, de még nem annyira mutatós www.tevelap.hu -ra vagy töltsétek le ingyenesen az újságot a www.helma.hu -ról!

Elkezdődött az új tanév és az ősz: ez a változás, elmúlás, formálódás és az újrakezdés csíráinak időszaka. Folyóiratunk alkotói közt is változások zajlanak. Bogi és én is elkezdjük a középiskolát – ő bejárni kezdett, én magántanuló lettem. Szerkesztőnk tehát megfogyatkozott idővel, így ennek a lapszámnak fele szerkesztését átadta nekem – aki magam nem szerkesztő, hanem író és költő vagyok elsősorban. Nézzétek el tehát, ha ebben a lapszámban több a hiba, mint az eddigiekben! De ne aggódjatok, a következő laptól, megint hozzáértőbb kezekbe kerül a szerkesztés Fejes Csenge munkája nyomán!

Sok áldást és sikert kívánunk erre a tanévre nektek! Gazdagodjatok folyóiratunk által, és ha elragad az ihlet, ragadjatok tollat! Bátran küldjétek írásokat a következő újságba!

A szerkesztőség és a szerzőtársak nevében;

Pintér Illangó

alapítótag

szervező

ideiglenes szerkesztő

TÉRKÉP AZ ÉLETHEZ

TÉVÉ

VÉGTELEN VERSEK

Pintér Illangó: Röplabdázók

Futni akarok, de ha elindulok,
akkor csak rohanok, akár egy tuzok,
meg sosem állok, Haza megyek, messze,
mivel itt labdázna egy háló mellett.
Repül a labda, ki tudja, hol áll meg?
Gazdag és szegény; ez a sors álneve.
Valaki csak úgy viccből belecsap,
van, aki hirtelen odaüt, lekap
embert kezéről, ereje elhal,
de az ütögetéssel még fel nem hagy.
Létezik, ki tudatosan dobálja,
sokszor a pénzt s a szerencsét okádja.
Mindenki a labdáért él-hal, nem tesz mást,
ezért hajkurász, pokolig is elmegy tán.
Nem érzik, értik, hogy úgyis tovaszáll?
S azt soha sem tudja meg, hogy hova állt?
Ezért én már biztosan nem ütök bele,
mert csupán csak lehorzsolja a kezem!
Így csak várok, a példámmal megállok.
Tudom, a Csengő hangjával megváltott!

Molnár Vivien: Megfelelés

Álltam, néztem, hallgattam,
de nem mondtam ki amit valóban akartam.
Akaratos legyek? Éljek a mának?
Nem... én meg akartam felelni a családnak.

El akartam mondani hogy ez belülről felemészt,
hogy nem tökéletes gyereket nevelnek belőlem,
hanem egy színészt.

Mosolygok, hallgatok, tanulok mint egy jó
gyereknek illik.
Sokszor ezt a viselkedést még meg is irigylik.

De ez nem én vagyok, csak egy mindennapos
szereplés,
egy kényszeres, túlélési cselekvés.

Az igazi énem a barátaival lenne,
az elvárásoktól lehető legmesszebbre menne.
Nem akarom a párom hibáit számolni,
nem akarok a jövőmről túl nagyot álmodni.

Gulyás Laura: Fogság

Az egyik holdfényben fűzfa alatt járt,
csipkét hordott, s néma gondot zárt.
Széllel súgta a lelke dalát,
s tükörben kereste arcát, ki rég kiszállt.

A másik színekbe rejtette véré,
kínt varrt a vászonra, mint ünnepi díszét.
Gerincében kígyók aludtak mélyen,
de mosolya égett a szirmok szívében.

Az egyiknél kést hordott az éj,
csak lóháton volt csendben a fej.
A másik virágot tűzött a sebbe,
és madarakat varrt az üres helyekbe.

Egyik csillagot látott, de nem kérte,
másik elzárta: kulcsát a láng vitte.
S ha néha suttog az álmaid mélye,
őket hallod – csak más-más nyelvbe tépve.

Fogságban éltek, mégis szabadok,
szívükben láng ég, nem múltó haragok.
Csodálom őket, erős, különleges,
s titkuk mélyén megfoghatatlan rejtélyes.

Jakab Boglárka: Fények

Vakító napfényt nézek

Szikrázó fények
Szuper éppen
Igazi élet
Élvezem szépen
Szomorú véget
Nem érhet
Valaki téved
Hogy én-e?
Jé, tényleg!
És a tények?
Már nem lényeg
Mert nem értem

Végig visszapillantó-tükörben néztem

IZGALMAS INTERJÚK

Interjú a könyvíró testvérekkel

Ez az interjú több szempontból is érdekes.

Először is, könyvek íróitól kérdezzük, ez mikor nem érdekes? Másodszor, az írók gyerekek, micsoda érdekesség! És a ráadás: testvérek is! Tehát olvassátok (remélem kíváncsisággal és)

érdeklődéssel a Pintér gyerekek válaszait irodalmi pályájukról.

Jakab Boglárka: *Már párszor „elhangzott” kérdés, de mennyi idősek vagytok?*

Pintér Illangó: Én 13 éves vagyok.

Pintér Jávor: Én 10 éves vagyok.

Pintér Amádé: 7 és fél éves vagyok.

Jakab Boglárka: *Hány könyvetek jelent meg eddig? Hány regényt írtatok? (Csak a regényekre, kisregényekre értem, ugyanis több verses-mesés kötetük is van.)*

Pintér Illangó: Sokat. Végig kell gondolni, de ha nem felejték ki semmit, akkor eddig 2 kisregényem, 1 meseregényem és 3 regényem jelent meg. Ja, és Amádéval együtt írtunk egy hosszabb indiános sztorit is, kisregényt. Szóval 7.

Pintér Jávor: Nekem a Tótágastál a világ, aminek első része külön is megjelent, A Szondi-alagút rejtélyes titkai. Van a Boldi a tűzoltómanó, ez külön és a családunk meseregény gyűjteményeiben is (Kalandok könyve I és III.) Ezekben szerepelnek a Mai Modern Betyárok, és az öcsémmel, Amádéval közös A (Cs) (M) FVÁ Kft., Favágói is. A

Tarka mesecsokorban van a traktoros regénykém, a Kissárgacsuda kalandjai és a Vadon valós valója.

Pintér Amádé: Nekem önálló regényem A kék terepjáró és még kettőt írtam a testvéreimmel együtt, egy indiánosat és egy favágósat.

Jakab Boglárka: *Ha választanotok kellene egy könyvet/könyvsorozat darabot, amit ti írtatok, melyik lenne az? Miért?*

Pintér Illangó: Nehéz kérdés. Talán a Lázadók címűt. Ezt volt a legélvezetesebb írnom, a szavak csak úgy folytak a tollból. Vagy a Remény csillaga és magány árnyékát, mert az a legnagyobb írói élményem. Akkor mertem elsőnek kimondani: regényt írok, író vagyok, nemcsak költő. Akkor ízleltem az írás ízét elsőnek mélyebben, hiába alkottam már korábban is két regénykét. De az is lehet, hogy a Fonatok sorozat első részét, A fennsík titkát. Ezt olvasnám legszívesebben, de irodalmilag ma már tudnék rajta javítani. Ha már itt tartunk, a fogalmazási, összeszedettségi ékkövemnek a 6 szálon futó Becsapódást választanám, ami egyben A fennsík titka folytatása.

Pintér Jávor: Nekem mindenképpen a Tótágastál a világ. Azért a kedvencem, mert a legjobban abba tudtam beleélni magam. Ez a leghosszabb is a maga 340 oldalával.

Pintér Amádé: A kék terepjáró című a kedvencem, mert az tetszik a legjobban, ilyen az ízlésem.

Jakab Boglárka: *Az előbb választott könyvről írtatok még pár szót, miről szól, kinek szól, mi adta az ihletet!*

Pintér Illangó: Hú, most soroljam fel szinte mind, újra?! Na, jó! Szóval, a Lázadókat nem részletezném, nehogy leljem a poént. Azt viszont el kell mondanom, nem kell megijedned, ha egészen az utolsó oldalig nem érted az üzenetét, majd az utolsó sorok elárulják neked! Ezt a könyvet eredetileg egy osztálytársamnak írtam, az osztálybolondnak, de nem olvasta el. Második sorban az osztályomnak, de ők sem olvasták.

Harmadjára az iskolámnak, de ő sem vette kezébe. Majd a falumnak, de senki nem végezte ki szinte. Így most olvassátok ti, akik vagytok az egész világon! Ti, akiket érdekel az irodalom és nem tartjátok túl régimódi dolognak könyvet venni a kezetekbe... A Remény csillaga és magány árnyéka lényege, hogy az orosz–ukrán háború tovább terjed Magyarországra és ezt a háborús időszakot hogyan vészeli át két gyerek egy erdei menedékhelyen. A fennsík titka arról szól, hogy egy lány nem elégedett életével és elszökik egy barlangba remetének. Közben a festőművész Blanka rejtélyes ládikát talál a szobája falában. Közösen nyomozásba kezdenek a láda kapcsán. Ennek a folytatása, a Becsapódás, A fennsík titkában mellékfiúszereplők kalandjait mutatja be. Ezt nehéz lenne összefoglalni, de felbukkan benne repülő-szerencsétlenség, helycsere, futóverseny, cserkészkalandok, és még sok más. A harmadik kötetben (amit most írok, már több, mint 45 ezer szó) azt tervezem, hogy sorsaik összefonódnak és további kalandokban lesz részük mind a fiú, mind a lány szereplőknek..

Pintér Jávör: Nekem a Tótágast áll a világhoz az ihletett Anya pályázata (a Kis Alkotók Köre feladatai) adta. Egy novellát kellett írni barlang hívószóra, én meg bővebben kifejtettem egy regényben, mert az

ötlet jött és nem lehetett megállítani.

Szerintem mindenkinek vicces és izgalmas! Egy vidám nagycsalád napjait és kalandjait adja elő.

Pintér Amádé: Ez a regényke leginkább gyerekeknek szól. Herold a főszereplője, egy bolondos férfi, aki rendőrautók tetején ugrál és kéményekben közlekedik, ráadásul nem mellesleg a kék terepjáró vezetője. Egy szerelős történetet akartam írni, de végül ez kerekedett ki belőle. Sokat lehet nevetni olvasása közben.

Jakab Boglárka: *Milyen gyakran tartotok könyvbemutatót, hol?*

Pintér Illangó: Ez teljesen változó. Az első kettő 2024. októberében volt egy Guinness rekord-kísérlet keretében. Azóta voltunk Bükkszentkereszten, Répáshután, Lillafüreden, Felsőpakonyban, Gyálon, illetve szeptemberben lesz egy Galgamácsán és szeretnénk még ebben az évben Miskolcra és Debrecenbe is szervezni egyet-egyét, de ez még szervezés alatt áll. Néha könyvvásárokra is járunk, ott mindig kérdeznak, az is felér szereplésileg egy könyvbemutatóval.

Pintér Jávör: Ez nagyon-nagyon változó! Attól függ mikor van lehetőség.

Pintér Amádé: Ezt anya szervezi, vagy őt keresik meg, hogy legyen, mi csak tartjuk, ahol kell.

Jakab Boglárka: *Testvéreként mit szóltok egymás írásaihoz, „munkásságához”?*

Pintér Illangó: Elolvassuk egymás történetét, véleményezzük. Jávörrel ezenkívül néha versenyzünk, ki ír egy nap több ezer szót, vagy ki sorozata a hosszabb.

Pintér Jávör: Nem zavar engem, hogy írnak. Olvasni jó Illangó és Amádé írásait!

Pintér Amádé: Semmit, túlzottan természetes már. Mióta emlékszem, anya és Illangó már írt.

Jakab Boglárka: Mi az a közös pont (íráson kívül), ami tesókként összeköt titeket?

Pintér Illangó: Sok minden. A játék. Rengeteget szerepjátszóztunk régebben és mostanában is. Egymás játszópajtásai vagyunk. Az álmodozás is. Nálunk „családi hagyomány” már vagy 5 éve, hogy amikor szénát gyűjtünk az állatainknak, felnőttkori álmainkról beszélgetünk, de nem csak akkor! A minap is kint aludtunk a trambulínon és fél egyig dumáltunk. Összeköt minket a civakodás is, van, amikor összekapunk. Egyszóval: a testvérség.

Pintér Jávör: Egy nyelven beszélünk!

Pintér Amádé: Mindegyikünknek van hónaljunk. Meg lábunk, meg kezünk. Meg mindenünk és közös családunk, életünk, játékaink.

Jakab Boglárka: Milyen érzés, hogy viszonyultok ahhoz hogy anyukátok működteti a Kis Alkotók Körét, a pályázatokat?

Pintér Illangó: Igazából jó, mert minden pályázó összes írását olvashatom, a regényeket véleményezhetem, aki szimpatikus, azzal felvehetem a kapcsolatot. De anyának rengeteg munkája van benne, így vannak olyan napok, amikor nagyon fáradt, mert se éjjel, se nappal meg sem áll.

Pintér Jávör: Van eggyel több pályázat az írásaimnak: ez csak jó tud lenni.

Pintér Amádé: Nem tudom, nem gondolkodtam még rajta. Igazából mindegy nekem.

Jakab Boglárka: Milyen gyakorisággal írtok?

Pintér Illangó: Milyen kérdés ez? Napi szinten. Persze, néha kifogyok és napokig nem firkálok egy árva betűt sem, máskor több ezer szót gépelek le egy nap.

Pintér Jávör: Teljesen változó. Néha mindig, valamikor egy-két hónapot is kihagyok!

Pintér Amádé: Változó. Mivel én még csak nagyon lassan tudok írni, mert most végeztem az elsőt, amikor van időm valakinek lediktálni a meséimet, akkor írok.

Jakab Boglárka: Mennyire szerettek olvasni? Van kedvenc írótok?

Pintér Illangó: Nagyon. Többnyire iskolaidőben olvasok, igen, tanórákon. De csak az unalmasokon, ne féljete! Ekkor falom a könyveket, de most, nyáron, csak egy könyvet olvastam el. Tartogatom a köteteket, hogy szeptemberben is olvashassak, mert már eléggé kifogyóban van az érdeklődési körömben található könyvek tára. Kedvenc írom anya, Roy Krisztina, Leidged Melinda, Heidi Ulrich, Patrícia St. John.

Pintér Jávör: Ha a könyvet jól írták meg, elolvasni is jó. Nekem a kedvenc íróm önmagam vagyok. Többször is elolvasom a saját írásaimat. De más írótól is olvasok. Mostanában a Dzsungeldoktor-sorozat a kedvencem.

Pintér Amádé: Én olvasni nem nagyon szeretek, túl lassú, de felolvasást hallgatni nagyon. Kedvenceim a Vadóc-sorozat és a dzsungeldoktorok írója (Harry Vob és Paul White)

Jakab Boglárka: Ki az a személy akihez általában fordultok, ha megakadtok egy-egy történetben?

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

Pintér Illangó: Anya. Ő a mentorom, helyesírás-javítom és a múzsám is.

Pintér Jávör: Anya.

Pintér Amádé: Anyához.

Jakab Boglárka: A környezetetek hogyan reagál a tehetségetekre, művészetekre?

Pintér Illangó: Anya örül neki, apának tetszik, öcsém is szívesen fogadják írásaimat. Az iskolámban többnyire közöny fogad. A faluban sem másként. De például, egy könyvbemutató után sokszor elérzékenyülnek páran és azt mondogatják: „Van még remény, van még remény”. És van a rekord, Bogi, aki egyből fel akarta venni velem a kapcsolatot és ennek a történetét már olvashattatok az első szám interjújában. Lehet, ő, ha úgy nézzük, nem környezet, hisz Vácegres messze van Szentlászlótól, de mégiscsak Magyarország.

Pintér Jávör: Akinek mutattuk ismerősi körben, annak tetszettek az írásaim. Azok az olvasók, akik idegenként vették, csak páran jeleztek vissza, azt jót.

Pintér Amádé: Anya szereti, hogy írok, testvéreim szívesen olvassák, könyvbemutatókon is tetszik az embereknek.

Jakab Boglárka: Mi a célotok az írással? Milyen irodalmi jövőben gondolkodtok?

Pintér Illangó: Cél az írással, hogy térképet adjak az élethez. Azt szeretném, mindenki találja meg magát a szereplőimbe rejtve, és ahogy ők fejlődnek, úgy érjenek velük együtt az olvasók is. Felejthetetlen olvasást akarok nyújtani. Továbbra is szeretnék írni, de nem tudom, hogy az Úr ad-e ihletet. Ha van ötletem, biztos le fogom írni a továbbiakban is.

1. évfolyam, 4. szám

Pintér Jávör: Nekem a célom, hogy mi az írással? Igazából nem is tudom. Felőttként is fogok írni, mert írni jó, de traktoros leszek.

Pintér Amádé: Szerelő-író akarok lenni felnőttkoromba. Írni jó történeteket és ez azt jelenti, hogy olvasni is jó másoknak.

Jakab Boglárka: +1 Hogyan várjátok a következő tanévet?

Pintér Illangó: Várom... furcsa megközelítés. Az az igazság, hogy nem várom. Jó így a nyárban, de igen, kissé izgulok, kíváncsi vagyok, milyen lesz az új osztályom, hiszen a gimnáziumot kezdem.

Pintér Jávör: Sehogy, nem tud jól tanítani az osztályfőnököm. Azt várom, hogy vége legyen.

Pintér Amádé: Nem várom!

VÉGTELEN VERSEK

Kerekes Aliz: 23:30

Vasárnap este, éjfél előtt harminc perccel,
Fekszem, heverek az ágyon, megy az adás
Talán harminc perc múlva minden megváltozik,
Elkárhozik az egész tegnap, tisztává válik,
Máris látszik a holnap ragyogó fénye,
Szépen ül a sötétben, meredten néz rám.
Már felsejlik a hold alakja a felhők mögül,
Röpül szép ívben az égen, ahogy az idő halad,
Szalad, rohan, elkárhozik a tegnap,
Meg a ma, reklámok sora lemegy.
Perceket fal az óra, már tizenöt van hátra,
Hátha álomba szenderülök, s talán
Ha már ilyen későn fennmaradtam, rám talál a
Másnap, a holnap. Tiszta lappal.

FURFANGOS FOLYTATÁSOS TÖRTÉNETEK

Pintér Illangó – Jakab Boglárka: Titkos titkok találgatása

Panna kíváncsian nézte Lilla arcát, aki nagyot sóhajtva belekezdett.

- Tudod, én árvaházban laktam eddig - a lány kérdő tekintetét látva hozzátette: - Az egy olyan hely, ahol azok a gyerekek laknak, akiknek meghaltak a szülei.

- Kikei?

- Öhm... Ja, a szülő... Hüm. A családban a felnőttek... család... Tudod, az állatoknak vannak kölykei. Kicsi, nagy. Ők együtt laknak egy odúban, bokorban vagy üregben. Szintén így élnek egy házban: anya, apa, gyerekek - a másik bólintott. - Szóval többszörösen kaptam levelet, ismeretlen feladótól, hogy valahol ennek a hegynek a tetején vannak a szüleim, megszabadításra várva, akikről eddig senki sem tudott semmit igazából. Sokszor kaptam ezt az üzenetet, úgyszólván végül is elindultam tegnap. Igazából az iskolába kellett volna mennem, de ide jöttem. Nem tudom, igaz-e ez a levél, de úgy gondolom, megéri felkapaszkodnom oda, mert ha igen... hüm, ja. Egyébként az utóbbi időben több magyarázatra szoruló, furcsa dolog is megesett velem... - itt elhallgatott.

- Mi? - érdeklődött Panna, akinek az oldalát már fúrta a kíváncsiság.

- Hát, például ez a levélügy is elég furcsa már, de volt más is. Mintha két ellentétes fél az ellentétes valóságot akarná elhitetni velem. Mert amíg ez a levél azt bizonyítja, hogy a szüleim élnek, addig az árvaházban egy nevelő alattomos módon folyton azzal szembesít, hogy meghaltak. De

persze nem feltűnően. Rengeteg időm volt ezen gondolkodni, egy egész jegyzetfüzetet teleírtam a lehetőségekkel, meg is mutatom mindjárt. Szóval, taktikáztam össze-vissza és végül minden nyom kapcsolódott ahhoz az egy nevelőhöz. Ez így viszont már elég gyanús lett nekem - tartott szünetet Lilla a magyarázatban.

- Tényleg, ez de izgalmas! Bár sok mindent nem értek benne. Például mi az a nevelő? És a jegyzetfüzet? Megnézhetem? - volt Panna első reakciója, miután átgondolta az elhangzottakat.

- A nevelők azok a személyek, akik tanítanak és figyelnek ránk.

- De minek figyelni rátok? Rám sem figyel seni, mégis élek – jött az értetlen kérdés Pannától.

- Hát igen, ezt sokszor én sem, mi sem értjük. Tudod, a felnőttek sokszor azt hiszik hogy még azok a kicsi gyerekek vagyunk akikre mindenképpen vigyázni kell, mert maguktól elég kevésre képesek. De olyan is van hogy épp az ellenkezőjét gondolják: hogy már nagyok vagyunk és ezért nagyon is kell figyelni ránk, nehogy hibázzunk. De persze, nem egészen értem, ezek csak az én gondolataim erről az egészből. A felnőttek bonyolult lények.

- É-értem. Hát akkor oké. Fura dolgok vannak, de még furább hogy eddig nem tudtam ezekről. Na mindegy, hol tartottunk?

- Nézd, mutatom, ez az a jegyzetfüzet. Látod, első nyomként találtam egy sírkövet. – látva Panna kérdő tekintetét, Lilla ezt is megmagyarázta – Tudod, van hogy az emberek mert már idősek, vagy betegek, vagy egyszerűen másik embere gonoszsága miatt, de meghalnak. Ilyenkor el szokták a tetemet temetni a föld alá. Általában manapság koporsóba teszik és azzal

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
együtt. A helyet pedig ahova temetik úgy jelzik,
hogy állítanak oda egy követ, amit sírkőnek
hívnak. Ez egyértelműen jelzi, hogy meghaltak a
szüleim. El is hinném, ha nem kaptam volna a
leveleket. Így viszont... csak egy kő, rajta
írással. Simán lehet, hogy nincs is ott semmi - és
csak mesélte, és mesélte a különböző
bizonyítékokat és ellenérveket, míg csak azon
kapták magukat, hogy egyre többet ásítoznak.

Végül már olyan álmosak voltak, hogy
nem bírtak tovább beszélni, akármilyen érdekes

1. évfolyam, 4. szám

is volt Lilla élete. Elhatározták, hogy másnap,
amint felébrednek indulnak is megkeresni Lilla
szüleit. Majd útközben gondolkodnak tovább a
lehetőségeken, egy kis kirándulással semmit sem
veszítene. Panna belegondolt, mennyire vágyott
már egy kis izgalomra és milyen jó, hogy
találkoztak Lillával! Lilla pedig annak örült,
hogy nem egyedül kell folytatnia az útját, hanem
valakivel, aki folyamatosan itt tölti a napjait és
viszonylag ismeri a környéket. Gondolkodtak a
holnapon, gondolkodtak a tegnapon. Mindketten
gondolatokkal tele merültek álomba.

VÉGTELEN VERSEK

Kerekes Aliz: Kérdések

Figyelj, barátom gondoltál-e már arra egyszer,
hogy milyen lesz, ha nagyok leszünk?

Gondoltál-e már arra, hogy milyen lesz, ha megvénülünk? Gondoltál-e már arra, hogy orvosok leszünk?
Vagy esetleg tolmácsok, vagy vasutasok?

Vagy arra, hogy megváltjuk a világot, s jöttek az örültnek örült ötletek.

Gondoltál-e már arra, hogy fontos üzenetet

Közvetítesz az embereknek? Vagy hogy mi ketten, vagy mi öten meghódítjuk

Ezt a kicsiny világot?

Amazonas, vagy Afrika, édesmindegy, körbeutazzuk a világot. Még ha

gondolatban is, de végigutazzuk. Világmegváltás? Ugyan már, mily csodálatosnak tűnt, mily gyermekinek ez
a világ, amíg szűken - mint egy csövön át - tekintettük. De ahogy nagyok leszünk és tapasztaltabbak, jönnek
a bajok, a megfelelési kényszer. Lenyűgöző, nem?

Mindig próbálj gyermeki maradni. Még ha nehéz is.

Mert tudod, egyszer megvénülünk és

sokat nevetünk vagy sírunk, együtt vagy egyedül

Azon a sok emléken és ötleten, amit valaha kitaláltunk.

És majd ülsz a napsütésben, a fák levelei susognak. S majd eszedbe jut a gyermekkorod kisvonattal, babával,
mesével, mindennel.

NORMÁTLAN(?) NOVELLÁK

Könyves Álmos – Slep: A ledőlt kapu

Szeles éjszaka. Az emberek alszanak. A város is lassan kiürül. A hídon sincs már, csupán pár lélek. Az egyik éppen most fejezi be az utolsó citromos Dréher sört, majd áthajítja a korlátot át az árvizes Dunába. Ilyenkor általában hallgatni szokás, de az alak beszél. Látszólag magával, magában.

- Kérlek, istenem. Bocsájtss meg összes bűnömet az életem során. Legfőképp bocsájtss meg, hogy egy gyermeki életet veszélyeztettem. Kérlek, könyörgök, tartsd itt őt köztünk! Ne kelljen gyilkosként meghalnom. Fogadd el életem áldozatként uram! Gyógyítsd meg a fiút, és adj neki hosszú életet. Kérlek, kérlek, kérlek istenem. Fogadj el engem!

- Segíthetek?

Az alak hátranézett. Mögötte állt egy fiatal, csinos nő, már amennyire ki tudta venni az alakját ebben a sötétben.

- Kicsit késő van már ahhoz, hogy ön nekem segítsen kisasszony. Menjen haza, aludja ki magát, és éljen boldog életet. Nekem már nincs szükségem segítségre.

A nő aggódva figyelte a férfi arcát. Tíz estéből kilencszer eszébe sem jutott volna megszólítani egy idegen embert éjszaka az utcán. Maga se tudta, miért, az ösztönei, illetve a férfi szavai azt súgták, hogy beszélgetnie kell vele.

- Ki tudja uram? Már ne is haragudjon, de aki a híd szélén sört iszik és magában beszél, ott bizony elkelhet némi segítség.

- Kedves magától, hogy így aggódik, de felesleges. Ne foglalkozzon velem, menjen, és ne nézzen hátra, csak előre.

- Már pedig én egy tapodtat sem megyek tovább, amíg el nem mondja, miért akar öngyilkos lenni!

Az alak ijedt arccal nézett rá.

- Ki mondta, hogy öngyilkos akarok lenni?

- Higgye el, uram, én nagyon jó emberismerő vagyok, és látom magán, hogy durván maga alatt van. A híd, az alkohol, itt, ilyenkor... mégis mit gondoljak, mit szeretne ön csinálni? Megállt pihenni, netán a kutyájára vár, hogy visszajöjjön? Kérem,

legalább ennyit tegyen meg, mesélje el, mi juttatta ide. Ha másért nem, azért, hogy tanuljak belőle.

- Hosszú története van annak.

A nő odaállt az alakkal szemben, mélyen a szemébe nézett, és így felelt:

- Nem sietek sehova. Meséljen!

Meló, csak a meló, mindegy, hogy szeptember, december, vagy most épp május. Itt vagyunk a Balaton parton, 25 fok van, és én mégis a talicskát tolom, meg ide-oda hurcibálok mindenféle cuccot-gondolta magában Robi. Olyan szép a tó! A türkizkék vízfelszínről visszaverődtek a nap sugarai. Sekély szelecske fújdogált, és a kis hullámok újra meg újra elérték a partot, majd visszahúzódtak. Vonzó látvány volt egy fáradt munkás számára, aki ebben az időjárásban csak egy hideg sörről és hűvös vízben úszásról álmodozott. Ám a gondolatok közepette valaki megérintette a vállát.

- Robi! Gyere, kérlek segíts már egy kicsit. Van valami, amit nem értek. A főnök azt mondta, hogy tegyük ezt a kaput a pálya végére.

Robi nem örült, hogy megzavarták az elmélkedésében, de kénytelen volt elfogadni, hogy munkahelyen nem küldhet el senkit még ennél is melegebb égtájakra. Viszonylag nyugodt hangon kérdezett hát vissza:

- Nem értem mi a kérdésed. Idehoztuk, itt van, kész, teljesítettük az utasítást.

- Ezeket nem kellene lerögzítenünk? -mutatott a kapufákra. Szabályos ezt így hagyni?

- A főnök azt mondta, hogy apróságokkal ne foglalkozzunk. Amúgy is, nem hallottad amikor arról beszélt, hogy nem kaptunk elegendő pénzt a megfelelő felújításokra? Ezekben az olcsó rendelésekben nem csoda, ha becsúszik 1-2 hiba.

- Azt pletykálják, hogy 15 milliárd forint volt a beruházás. 15 milliárd ennyire kevés pénz volna? Igaz, az épületek tényleg nagyon szépek lesznek, de lespórolni ilyen egyszerűnek tűnő dolgokat...

- Ne törődj vele! A mérnök úr úgyis átnézi, ha valami baja lesz vele, akkor ő úgyis szól majd. Inkább folytassuk a munkát!

Ezek után Róbert visszatért gondolataiban a tóhoz, a hideg sörhöz meg a tennivalókhoz.

- Menjünk fürdeni! -kiáltotta az osztálytársam, amint leértünk a Balaton partra. Szép napsütéses nap volt, bár nem túl meleg, de fürdésre alkalmas idő. Én azonban nem éreztem túl sok kedvet a hosszú út után egy csobbanáshoz. Még az Erzsébet-táborban is jobban vonzott egy kis futás, na meg a labda, amit természetesen magunkkal hoztunk.

- Várjatok, még ne menjetek! -kérte osztályfőnööm, mielőtt a gyereksereg a szélrózsa minden irányába elindult volna.

- Előbb beszéljük meg, mikor megyünk vissza! Rövid diskurzus után úgy döntöttünk, hogy a parton találkozunk másfél óra múlva. Ezek után végre mehettünk! Egész nap erre a pillanatra vártunk az osztálytársammal, végre egy kis foci! Jól fog esni a mozgás-gondoltam magamban.

- Arra befelé látok focikapukat, arra menjünk-jeleztem a fent említett focis társamnak.

- Mi elmentünk meccsezni, tanárnő! -intettem, és elindultunk. Majd hátranéztünk, és szomorúan konstatáltuk, hogy csak ketten megyünk játszani, a többiek, akik focizni szoktak, ezúttal a Balatont választották. Kocogva közeledtünk a pályához.

- Beton vagy gumipálya? -kérdezte a barátom.

- Nem tudom. Talán beton, de rásüt a nap, nehéz megmondani.

- Fenébe! -mondta csalódottan. Tudni kell, hogy a labdája még új volt, és inkább szerette volna kímélni, ha lehet, a gumi kevésbé teszi tönkre.

- Ez van. -mondtam és rögtön ki is próbáltuk magunkat kapura lövésekkel. Egy ideig ezt játszottuk, de már kezdtük unni. Nem messze tőlünk a strandfoci pályán fociztak gyerekek.

- Nem állunk be mi is hozzájuk? -kiáltottam át a barátomhoz.

- Még három lövés! Utána menjünk. Ebben maradtunk. Lementek a rúgások (persze találat nélkül), visszahoztam a labdát, és már indultunk volna. Hirtelen azonban felbukkant négy idegen srác, nagyjából egykorúak velünk. Nyilván más iskolából érkeztek, hozzánk hasonlóan szerettek volna focizni egyet.

- Nem játszunk együtt? -kérdezte az egyikőjük.

- Persze! -válaszoltam. egymásra néztünk az társammal, és mindketten örültünk. Végre! Itt a mi időnk. Gyorsan elosztottuk a csapatokat.

- Az egyikőtök, mondjuk te! Te legyél velünk, így mi hárman ellenetek. -mutattam az egyik fiúra. Mindenki egyet értett, így elkezdtek a meccset. Egy szép támadás végén pont úgy jött ki, hogy én passzoltam a kapuba a labdát közelről. A szemem sarkából még láttam, ahogy az ellenfél csapatából az egyik sóhajtván a felső kapufára teszi a kezeit. Én kocogtam vissza, háttal a kapunak, és pacsiztam a csapattársaimmal. Jó meccs lesz ez! -gondoltam magamban. Hirtelen azonban egy hatalmas puffanást hallottam a hátam mögött. Hátranéztem, és annyit láttam, hogy a kapu előre van dőlve, a srác pedig hanyatt fekszik lehunyt szemmel.

- Na, ez szép volt Krisztián! -mondta az egyik társa nyugodt hangon, hisz (pont úgy ahogy mi is) még azt hitte, hogy csak tetteti magát, szimplán nem akar felkelni.

- Krisztián! Krisz? -ezt már bizonytalan és balsejtelmes hangon mondta.

- Úristen! Ez elájult! Ennyit hallottam. Az egyik fiú, akiben szerintem a legtöbb hidegvér volt, azonnal rohanni kezdett segítségért a part felé. Amint ő elindult, mi is feleszméltünk, és azonnal odarohantunk a földön fekvő gyerekhez. Amit láttam, azt alig hittem el. A fiú füléből ömlött a vér. De ez nem olyan volt, mint amilyen egy horzsolásnál folyik, ez sötétebb, bordó színű volt. Letérdeltünk Krisztián mellé, majd egymásra néztünk.

- Basszus, mit is kell csinálni??-kérdezte. Egy másodpercig lefagyunk, majd a társa lekapta magáról a pólóját, és odatartotta a füléhez, hogy elálljon a vérzés.

- Lélegzik? -kérdeztem önkéntelenül. Gyorsan odahajoltunk a mellkasára.

- Igen, lélegzik! -válaszoltam magamnak, ez kissé megnyugtató.

- A szíve? Ver? -a következő, amiről meg kellett győződnünk. Gyorsan megnyomtam párszor, mint ahogy a filmekben újraélesztésnél.

- Ver a szíve!

- Jó, de akkor nem kell nyomkodni. -mondta a srác. Basszus Krisz, miért kellett ilyet csinálnod? -kérdezte. Ebben a pillanatban elkezdett a fiú horkolni. De nagyon hangosan.

- Ez nagyon horkol! Ki van ütve teljesen! -kiáltotta a másik társa. Pofozgattuk, felhúztuk a szemhéját, de semmi reakció.

- Emeld fel a lábait! -mondta az, aki mellette térdelt. Felugrottam, és felemeltem a lábait. Krisztián nagyot horkantott.

- Lenyelte a nyelvét? -kérdezte az álló srác. A fekvő fiúra meredtünk, készen arra, hogy odaugorjunk, kinyissuk a száját, és kivegyük a nyelvét a torkából, ha arra lenne szükség.

- Nem, nem nyelte le. -válaszolt a térdelő gyerek.

- Segítsenek már! Hívjanak mentőt! -ordítottam a part felé teli torokból. Nem tudom, mennyi idő telt el, de ott, akkor a máskor rohanó percek nagyon lassan múltak. Végre futva megérkezett egy felnőtt, szerintem az egyik tanárjuk. Két szóval elmondtuk a legfontosabb dolgot, amire ő rögtön a fiúhoz ugrott, és kezébe vette az irányítást. Hátra fordultam, és gyorsan odakiáltottam a másik érkező tanárnak, hogy mi a helyzet, mire ő azonnal mentőt hívott, és utasítást kért telefonon keresztül, hogy mi a teendő. A láb tartását átadtam másvalakinek, intettem az osztálytársamnak és elrohantunk.

- Merről jöhet a mentő? -kérdeztem arra jövő diákokat, viszonylag higgadt hangon, hogy ne keltsek pánikot.

- Balról valószínű, de nem tudom. -ez volt a válasz.

- Te fuss arra balra visszafele, és ha arról jön a mentő, küldd ide! Én középen megyek. -mondtam, és el is indultam futva. Mire rájöttem, hogy természetesen jobbról jön, és visszaértem, már a strandon lévő elsősegély nyújtó ott volt, és az autó is közeledett. Az osztálytársai közül a fiúk még a sokk hatása alatt meredtek maguk elé, a lányok sírtak. Odamentünk megvizsgálni őket.

- Meg fogják menteni. Jó kezekben van. -mondtam nekik nyugodt hangon, de nem csak nekik, hanem saját magamnak is. Nem sokkal később elküldték a bábészkodókat messzebbre, Krisztián osztálya azonnal visszament a szállás felé, mi pedig a barátommal egymásra néztünk, és nem tudtuk felfogni, hogy ilyesmi megtörténhet velünk. A parton együtt találtam mindhárom kísérő tanároimat.

- Tanárnő, nem fogja elhinni mi történt.

- Miért, mi? -kérdezte csodálkozva. Miután elmeséltem, ők is teljesen ledöbbsentek. A fejünk felett elzúgott egy helikopter.

- Egészségünkre! -kiáltotta Robi, majd vígan nagyot húzott a söröskorsóból. Fő munkatársával éppen szabadnapjuk estjét töltötték Robi házában. Szólt a muzsika, és tipikus beszélgetés folyt.

- Kutya egy hét volt ez! Egyre kevésbé viselem jól a májusi napokat. Az ember azt se tudja, ilyen

melegben mi a fenével hűtse le magát, hogy egyáltalán legyen ereje a melóhoz. Nem igaz-e?

- Ó, dehogynem! Az esti iszogatások nélkül igazán nem tudom mi értelme lenne az életnek. Ha van egyáltalán...

Ebben a pillanatban a szokásos zene-lejátszás megszakadt a rádióban.

„Rendkívüli híreink következnek. Az Erzsébet-táborban megsérült gyerek állapotáról továbbra sincsenek információink. Helikopterrel Győrbe szállították kórházba, ahol intenzív osztályon kezelik. A fiú anyjának az a kérése, hogy imádkozzanak gyermeke életéért. Most következzen a reklám.”

Robi kikapcsolta a rádiót.

- Micsoda hír! -jegyezte meg munkatársa. Egy ilyen fiatal fiú életéért küzdenek. Szerinted mi történhetett?

- Hm, jó kérdés. Talán belement a Balatonba és túl mélyre úszott. Vagy felhevülve beleugrott a hideg vízbe. Vagy fejest ugrott egy rossz helyen, ki tudja. Gondolom a tanárok nem nézték, hogy a gyerek épp milyen hülyeséget csinál, ebből lett a baj.

- Igazad lehet. Manapság már az emberek nem figyelnek oda, nem vigyáznak a többi emberre, elmulasztják az alapvető elővigyázatosságot, például szólni, hogy fejest ne ugorjanak a vízbe.

- Na, de azért a tanárok se gondolhatják, hogy a gyerek milyen bolond dolgokra képes! Ehhez képest simán lehet, hogy az ő hátukon csattan majd a dolog.

- De ilyenkor először nem az igazgatót veszik elő?

- Ugyan már! Az ilyen „magas rangú” emberek mindig megússzák. Az „alacsonyabb rangú” embereknek lehet félnivalójuk. Végül is, ők voltak naivak, nem?...

Robi a reggeli kávéját kortyolgatta, amikor megcsörrent a telefonja. Morcos arccal vette a kezébe. Ilyenkor sosem volt vidám, nem is csoda. Ki az, aki hétfő reggel hétkor őt hívogatja? Biztos valamelyik munkatársa problémázik megint valamin, nem tud jönni, mert beteg, táppénzre megy. Persze, én is ha elvágom az ujjam, nem tudok dolgozni. Ja, várjunk csak! Robi arcáról lefagyott a morcos kép, és kissé elhalványult. Ez a cégvezető! Mi a fenét akar tőlem ilyen korán?

- Halló!

- Halló! Róbertet keresem.

- Én vagyok az, uram.

- Be tudna ma jönni hozzám az irodába?

- Ö, hogyne, természetesen uram!

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

1. évfolyam, 4. szám

- Akkor köszönöm, kilencre várom.

- Viszonthallásra uram!

Letette. Hajjaj. Ez vagy nagyon jó hír, vagy nagyon rossz. A cégvezetőt általában nem érdeklik a munkásai, egyáltalán. Mindent a mérnökökre bíz, ő csak felveszi a pénzt. Hát, mit lehet tenni? A főnök szava szent. Kilenc órakor az iroda folyosóján ült Robi, amikor nyílt az ajtó, és kilépett egy fiatal, szőke hajú titkárnő. -Róbert, legyen szíves befáradni. Robi ekkor már feltűnően ideges volt. Az álom teljesen kiment a szeméből, és felváltotta az aggodalom. Belépett, egyből meglátta balra a cégvezető asztalát. Mögötte ült maga a cégvezető, az asztal másik oldalán egy üres szék várakozott. -Jó napot kívánok! -Üljön le, Róbert. Leült. Zavarban volt, nem tudta megérteni, mit szeretne tőle a nagyfőnök.

- Egyből a tárgyra térek. Történt egy baleset abban az Erzsébet-táborban, amit tavaly a mi cégünk újított fel. A foci pályán egy kapu ráesett egy táborozó fejére. A gyermek élete súlyos veszélyben van, valószínűleg nem éli túl. Helyszíni jelentések szerint a kapuk, a mi kapujaink nem voltak lerögzítve, ezért történt a tragédia. Azért hívtam ma be önt, hogy megkérdezzem, nem-e emlékszik, hogy a foci pályán körül ki dolgozott a munkafolyamat alatt? Robi szája remegett. Szeme kidülledt, arca színe mégfehérebb lett.

- Ö, nem, nem tudom. Ha jól emlékszem, akkoriban többen is dolgoztunk a foci pályánál.

- Hányan?

- Négyen, öten, talán.

- És arra nem emlékszik esetleg, hogy a kapuk cipelése, lerögzítése kinek a feladata lett volna? Csak azért lenne fontos, mert akkor esetleg meg tudnánk találni a felelőst.

- Nem, nem, sajnos nem emlékszem, uram. Bocsánat a kérdésért, de annyira siettem ide, hogy nem tudtam mosdóba elmenni. Esetleg igénybe vehetném a mellékhelységet?

- Természetesen, a folyosó végén balra találja.

- Köszönöm! -azzal Robi felpattant és kisietett.

Az iroda belső ajtója kinyílt, és belépett rajta egy magas férfi, ingben és farmernadrágban.

- Látod főnök, jól emlékeztem. Ő volt az, neki kellett a kapukat odaállítania. Hallottad mennyire remegett a hangja.

- Igen, a bűnösségéhez nem nagyon fér kétség. Hanem, Balázkám! Remélem tudod, hogy neked ez az utolsó dobásod, több ilyen pardon nem lesz! Így is

hatalmas botrány lehet ebből az esetből, és félek, pár munkás nem fogna elvinni a balhét. Óriási csorba eshet a cég hírnevén. Úgyhogy örülj, hogy nem rúglak ki azonnal. Most menj haza!

- Igenis főnök! -felelte Balázs, majd sarkon fordult, be ült a Mercédesébe, hazament, otthon meglepődve hátradőlt a kanapén. Huh, ez most meleg volt, de megúsztam!

Robi belépett a mosdóba, és a tükörbe nézett. Teljesen el volt sápadva. Igen, ő volt. Emlékszik. Tisztán emlékszik. Arra is, amikor letették a kaput a munkatársával, és arra is, hogy ő tanácsolta, hagyják úgy. Sőt, azt se felejtette el, amikor két napja a rádióban hallott a balesetről. Te jó ég! Megint belenézett a tükörbe, szeme már könnybe lábadt. És ahogy belenézett, egy gyilkos szemei pillantottak vissza rá. Igen, egy gyilkos. A mérnöknek észre kellett volna vennie a hibát, ez tény. Nem szándékosan csinálta, ez is tény. De akkor is! Ő mostantól egy gyilkos. Hiszen mondta a főnök, valószínűleg nem fogna túlélni a gyerek az esetet. A kezéhez vér tapad, emberi vér! És ezt soha, semmilyen gyónás nem fogna onnan lemosni. Soha, semennyi alkohol nem fogja elfeledtetni. Ez végig kíséri árnyékként élete végéig. Már a cég is tudja. A mérnök, a főnök. Ki fogják rúgni, semmi kétség. Most mit kezdjen magával?

Robi elfordította a fejét, és újból az örvénylő folyót nézte a lábai alatt. A hűvös éjszakai szellő lassan felkúszott a hídra, és mint egy csendes harmadik jelenlévő, megcirógatta a két ember haját. Álltak, sóhajtásukat elnyelte a messziről jövő sziréna hangja.

- Na, kisasszony, ez hát az én történetem. Mondja, mit kezdjek magammal most?

A nő fejében még feldolgozásra várt az információtömeg, amit a férfi hirtelen kifakadó vallomása által nyelt be rövid idő alatt. Mégis érezte, ha ezek után meg sem próbál tenni valamit, az olyan lelkiismeret furdalást okozna e lelkében, amit talán sohasem tudna feldolgozni. Gyorsan kellett valami meggyőzőt kitalálnia.

- Azzal, hogy öngyilkos lesz, mit old meg?

- Mindent! Nézze, az életáldozat a legnagyobb áldozat ezen a világon. Megteszem, hátha a gyermek túléli, de a lelkiismeretem legalább tiszta. Hátha van túlvilág, és ott megbocsájtják azt, amit tettem.

Egyébként sincs állásom, se pénzem, se családom, akikhez annyi minden kötne, hogy úgy érezzem, van értelme élni. De még ha élnék is, ezt az ügyet a cég a nyakamba varrná, engem tennének meg felelőssé, börtönben végezném. Az pedig már tényleg a világ szégyene lenne.

A nő csalódott volt. Kérdése éppen az ellenkező irányba terelte a beszélgetést, mint szeretne volna. Attól tartott, ha így folytatják, a férfi egyszer csak átugrik a korláton, és nem lesz mi visszafogja tettétől. Megint megpróbált improvizálni.

- Figyeljen rám! Először is, higgye el, a cég ezt az ügyet mindenáron el akarja majd tussolni, különben akkora büntetést kapnak, hogy csődbe mennek. Önt csak azért rúgták ki, hogy látszólag tegyenek valami óvintézkedést, hogy ilyen többet ne történhessen, de az igazi felelősség az elmondása alapján a mérnököt terheli. Másodszor pedig: jómagam is hallottam ezt a történetet a hírekben. Utána olvastam, és ma este jött velem szembe az információ az interneten, hogy a gyermek él, sőt, élni is fog! Nem kell eldobnia feleslegesen a saját életét. Kérem, hallgasson meg! Én pszichológusnak tanulok az egyetemen, most vagyok negyedéves hallgató. Van valami, amit meg szeretnék mutatni önnek, ami esetleg segít feldolgozni a történetet, és megtalálni a célokat, amikért érdemes küzdenie. Ehhez azonban velem kell jönnie. Ha véletlen nem tudnám meggyőzni, úgy még mindig visszatérhet ide. A döntés az öné, uram.

- Azt hiszi talán, hogy kísérleti patkány szeretnék lenni az ön módszereihez, kisasszony? -tette fel erélyes hangon a kérdést Robi.

A nő elhallgatott. Persze, erre nem is gondolt. Talán hülyének nézi most a férfi, hogy egyből a pszichológiai tanulmányaival hozakodott elő. Kezdte azt hinni, csak rosszabbít a helyzeten.

- Nem, dehogyis, szó sincs ilyenről. Igazából lényegtelen, hol tanulok. Ami számít, hogy segíteni szeretnék az embereken, mert tudom, milyen értékes ajándék az élet. Ön, ha nem dobja el, hanem meghagyja, akkor például még rengeteg szegény, emberhez nem méltó körülmények közt élő családokon tudna segíteni. Vagy elmehet háborútól sújtott területen ápolni. Vagy idős embereken napjait megszipítani. Ha innentől élete végéig csak azt csinálja, az sokkal többet ér, mint egy ugrás a folyóba.

- Az én feladataim véget értek a Földön. Büntetésemet végre kell...

Mielőtt befejezte volna, megszólalt a nő telefonja.

Robi arcán keserű félmosoly jelent meg.

- Látja, már biztos keresik magát. Hazavárják. Induljon, menjen nyugodtan. Engem már nem vár senki...

A nő azonban egy határozott mozdulattal kinyomta a telefont, és a férfi megdöbbenésére ledobta a földre, ahogy a táskáját is a kezéből, majd odalépett a férfi mellé, és a jobb alkarját két kézzel maga felé húzta.

- Nézzen rám uram! Könyörgök, nézzen rám! Semmi mást nem kérek öntől, csak jöjjön velem! Ez minden.

Robi felé fordította arcát. Pillantásuk találkozott, és most először szemében elismerés és meghatódottság tükröződött. Nem válaszolt, csak nézte a fiatal nőt. „Milyen jólelkű teremtés.” - gondolta magában.

VÉGTELEN VERSEK

Kerekes Aliz: Ha egyszer...

Ha egyszer elérjük a fényt,
Átlépünk a nyárba.
Átlépünk a holnapba.
És nem fáj már nekünk
A múlt, a jelen.

És nem fogunk aggódni a jövő miatt.
Mert szabadok vagyunk.
A tél, a fagyos tél sosem kímélt minket, de sosem adtuk fel.
Így elértük a nyarat, a fényt.
És már nem félünk. Többé.

MEGÉLHETŐ MESÉK

Pintér Jávor: Az igazgató és a malac

Zsigáéknak a hatósággal nem csak egy összetűzése volt. Több is. Elmondom az egyik másikat.

Az iskolájukban az igazgatót és a tanárokat nem szerették a testvérek, mert testnevelés órán sosem volt játék, hanem az osztályteremben a tanár széttolta a padokat nekik meg össze kellett tolni. Semmi egyéb tornamutatvány nem szerepelt a tanmenetben.

– Be!! – mondta ilyenkor a tesitanár.

A többi tanerő meg az igazgató is, úgy tartott órát, hogy az otthonában felvette, amit mondani akart, az iskolában a projektorra kivetíttette, aztán nem lehetett kérdezi sem a tananyagról. Ígyhát Zsiga és Ábel úgy döntött, megleckézteti az iskolát is jó malacaik segítségével, mint a gyermekvédelmis asszonyt.

– Ezeket az embereket móresre kellene tanítani! – mondta egy unalmas nap után hazafelé menet Ábel.

– Igazad van! Van is egy ötletem! – felelte Zsiga.

Elmondta tervét, amit nyomban nekiálltak megvalósítani.

Másnap nem gyalog, hanem disznóháton mentek iskolába. Egy közeli fa tövében a malacokat elrejtették.

– Maradjatok csöndben! – parancsolta nekik Ábel

Furcsán néztek ki. Az orrukra kamera volt kötve, hasukra pedig kötél. Zsiga és Ábel besétált az iskolába. Teljesen normálisan, mintha mi sem történne. Még nem is vigyorogtak. Leültek helyükre.

Amikor már javában ment a projektor hangja, Zsiga és Ábel intett a malacoknak az ablakon át. A tanárok semmit sem vettek észre. De a malacok igen! Egyszeriben kiugrottak a búvóhelyükről.

– Rööööff! – mondták malacnyelven és nekilódultak.

Hangos reccsenéssel betörték nagy súlyukkal az iskola ajtaját. Uízva száguldottak fel s alá a folyosókon. Közben ugrándoztak, mint a kis gidák szoktak.

– Röf, uíí! Röf uííí!

Nagy ricsaj lett erre! Zsiga és Ábel kirohant az osztálytermükből nem törődve tanáraik kiabálásával, hogy fékezzék meg malacaikat.

– Álljatok meg ti B minőségűek! – üvöltöttek tanítóik.

Az egész tanári és az összes osztály felbolydult. A tanárok futottak utánuk sipákolva. A nők magassarkúja csakúgy kopogott az iskola kövezetén! A férfiak káromkodása csakúgy zengett! A malacgazdák hamarabb értek le a földszintre állataikhoz, mint a felnőttek. Egy nagy lendülettel felugrottak malacaikra. Elsőnek az üldöző tanárokat öklelték fel.

– Jáj!! Sos! Begöl az a *** malac! – kiáltozott erre például Pista bácsi.

A tanárok tényleg sokkot kaptak. Ábelék betörték az összes terembe. A felnőttek sápítoztak és visítottak. Például:

– ÁÁÁ!!! JÁJ!! ÚÚ!!

De nem volt rá sok idejük, mert őket is feldöntötték. Jóska bácsi hasán (aki nagyon kövér volt) elkezdett Zsiga ugrálni. Addig Zabáló várt rá és földre nyomta a tiltakozó embert ráülve lábaira. A gyerekek mind ujjongtak, tapsoltak, de akadt egy baj, ami őket is megosztotta: minden osztályba egy malackakát is hagytak a betörők. Ezen a lányok teljes hangerővel visítottak, a fiúk nevettek.

– Ügyes Kajáló! – dicsérte malacát Ábel.

A nagy kavalkád közepébe külön irodájából kilépett az igazgató is, megnézni, mi a baj. Ekkor értek oda a malacok. Következett a terv második

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
része: a malacok vezényszóra lepisilték az igazgató
úr lábát. Az iskolavezető kiabálni kezdett
felháborodásában, mire a terv harmadik része indult.
A mangalicák a nagyhasú igazgatónak támadtak. Egy
perc alatt fekvé volt. Nem is maradt ideje tiltakozni.
A testvérek azzal a kötéllel, ami a malacokra volt
kötve, megkötözték az igazgatót.

– Engedd el, Zsigmond! – kiáltotta vékony, éles
hangján Rozália néni, az iskolatitkár, miközben
Ábelhez közelített.

Amikor majdnem Ábelnek ugrott, Kajálót
rátámadt, ugyanis a fiúk erre is gondoltak. Az
igazgatónak nem volt ereje védekezni, már
megadóan tűrte sorsát.

Ábel befogta a malacokat az igazgató elé.
Otthon csináltak kötélből malachámot, azt használta,
aztán felpattantak állataik hátára és elkiáltották
magukat:

– Hajrá Zabáló és Kajáló!

1. évfolyam, 4. szám

A malacfogató megindult. Szép egyenletesen
gyorsult. A tanárbagázs rohant utána. Már is örült
sebességgel haladtak. Ijedtében az iskolavezető
üvöltözött, ahogyan a betonon húzták végig a
malacok. Hamarosan elhagyták az intézmény
udvarát, végig száguldottak a településen, majd egy
erdő szélére értek.

Ott a testvérek gyorsan lekötötték fogatuk
hátljáról a félájult embert és elvágattak. A tanár
csoporttal lihegve érkező igazgatóhelyettes mérgesen
utánuk kiáltott:

– Soha ne is kerüljete többé a szemem elé!

Ígyhát Zsigáék megfogadták a tanácsot, nem
jártak többet iskolába. Otthon a szüleiknek
megmutatták a felvételt, amit a malacok orrára
szerelt kamera készített az egész jelenetről kezdve a
borzalmas órákkal, ezért ők is megengedték, hogy
otthon maradjanak. Boldogan éltek, fuss el véle!

VÉGTELEN VERSEK

Gulyás Laura: Mélyből emelkedve

Itt járt, mikor még szürke volt az éj,
Lépte nesztelen volt, s mint titkos esély.
Szeme nem vádolt, s nem kérdezett semmit,
Csak nézte, bennem a csend hova rejtett mindent.

Lágy volt, mint harmat, mi pirkadatban él,
Nem vitt zajt, se harcot, csak békét cserél.
Meggzólalt bennem, hol rég nem szólt senki,
Ahol az árnyakba szoktak beleveszni.

Lelkemhez nyúlt, hol más csak sebet hagyott,
És minden sebemből virágokat rakott.
Nem ígért mennyet, se örök nyugalmat,
Csak azt, hogy velem lesz, míg szívem hallgat.

Arcán a fény játszott, de könnye is ragyog,
Ahogy nézett rám, újra hittem a napot.
Nem kérte, hogy higgyem: elmúlik a tél,
Csak volt, és ez elég volt – bennem már nem fél.

Nem volt nagy szó benne, sem hangos csoda,
De ahogy rám mosolygott, elmúlt a zord óra.
Azóta csendben visz, ha meginog lábam,
Ő az a válasz, mit nem keresek már máshol.

Gyengének tűnt, de erő volt a lénye,
Szavait nem hallod, de gyógyít a vége.
Ő tanított hinni, ő vitt át a vizen,
Míg más csak nézte, hogyan süllyed a szívem.

Óvatos még most is, mint hajnal a réten,
De már tudom, ő az, kit kerestem régen.
Nem múlt el, maradt – s míg világ van s lét,
A leányka lelke bennem őrzi a fényt.

NORMÁTLAN(?) NOVELLÁK

Pintér Illangó: Nem, nem, valami mást

A pultnál áll a gyümölcskereskedésben egy asszony.

– Jó napot! Van esetleg málnájuk? – kérdezi.

– Aszalt málna? Az jó lesz? 8 ezer forint, akciós, 100 gramm – tesz az aszaltalra egy zacskót az eladó.

– Nincs valami friss? Néhány éve itt vettem minden héten ilyentájt... – ráncolja homlokát a fiatalasszony és hozzáteszi magában: „4 éve nem láttam nem szárított gyümölcsöt. Lányomnak még dereng valami kép, ha azt mondom: lédús, piros málna. De a fiam már csak elmesélésből ismeri. Amikor elindulok a zöldségesbe, mindig a karomra teszik a kis kezüket: »Anyá, ma hozol igazi málnát?...«”

Az eladó hangja zökkenti ki gondolataiból:

– Nincs, sajnálom, kifogytunk. Akkor mit parancsol? Szárított eper? Mini datolya? Pirult alma?

– Nem, nem, valami mást... – sóhajt a másik. – Legyen akkor mégis az aszalt málna. Esetleg van még lédús sárkánygyümölcs?

– Csak aszalt, hölgyem – mosolyog az eladó. – Idén friss már nem várható.

„Már az sincs” – rogy meg a vásárló nő válla.

– Abból is kérek egy kis csomaggal.

– Máris... 14 ezer forint. Másvalami?

– Nem, köszönöm.

Az asszony hazamegy.

– Volt friss málna? – kérdezik a gyerekek, mint mindig.

– Nem – feleli az anya rutinszerűen. – Gyertek vacsorázni. Mit kértek? Sárkánygyümölcs aszalva? Szárított répa leves? Vagy inkább aszalt málna vízbe áztatva, hogy ne legyen olyan száraz?

– Nem, nem, valami mást szeretnénk enni – csóválja a fejét a kisfiú.

– De valamit ennetek kell – tiltakozik az asszony.

A gyerekek esznek pár falatot, de minden száraz vagy túlázott. Nem megy le még a fiatalasszony torkán sem néhány falatnál több. Hányingere lesz tőle. Ezért a kuka telik, a kidobott 10 ezresekkel. A gyerekek sápadtak és nincs energiájuk. „Mit képzelnek ezek a gyártók? Miért szárítanak meg mindent? Mi a jó ebben? Még több munka is, mint a

frissen szedett gyümölcsöt forgalmazni!” – töpreng az anya, de választ nem talál.

Másnap megnézi az ország legnagyobb gyümölcsárusító szervezetének a telefonszámát.

– Jó napot! Valamilyen aszalványt szeretne rendelni? Akciós a ribizli!

– Jó napot! Nem, nem, valami mást akarok – szól bele a kagylóba a nő. – A cégvezetővel szeretnék beszélni. Fontos – teszi hozzá a biztonság kedvéért, nehogy elküldjék.

– Pillanat és kapcsoljuk – válaszolja az alkalmazott. Két perc várás után felhangzik egy férfihang.

– Jó napot!

– Jó napot! Azért keresem, mert nem találni sehol friss gyümölcsöt. Szeretném megtudakolni, mi az oka annak, hogy az összeset megszáritják? – hadarja az asszony. Csend lesz a vonal másik végén.

– Jöjjön be holnap, 10-re az irodámba. Ezt nem szeretném telefonon megbeszélni – feleli a férfi és megadja a címet.

A fiatalasszony izgatott lesz és hevesen ver a szíve. Mi lehet a titok nyitja, hogy ennyire félve őrzött, mégis megosztják vele? S miért éppen vele? Szigorú, komoly, mégis kíváncsisággal teli arccal kopog be másnap az iroda várótermébe, ahonnan egy titkárnő átvezeti az irodahelyiségbe.

– Fáradjon bentebb – mondja ott egy nyakkendőös úriember.

– Na? – kérdi az asszony, mikor már helyet foglalt a széken. A férfi fel-alá járkál az asztala mögött.

– Mivel ön sérelmezte először a helyzetet ellentétben a többiekkel, akik mind elfogadták szó nélkül a változást, elmondom az okot – kezd beszélni. – Látja; aszály van és hőség. Mint mostanában minden nyáron. Nincs csapadék hónapok óta. Ha van, futó zápor – megáll, háttal a nőnek. – Mi nem aszalunk; ezt megteszi helyettünk a nap. Mi csak leszedjük az aszalványt. Nincs víz, amiből megszívhatná magát, csak meleg, meleg és egy kis forróság. A baj ettől is nagyobb. Nem tudunk új növényeket ültetni. Minden friss csemete vagy cserjecske kiég a nyáron, locsolni nincs elég kútvíz sem. Hamarosan, amint a jelenlegi szívósabb, régi

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
 növények kiöregednek, nem lesz többé gyümölcs.
 Ahogy zöldségek sincsenek már, sem gabona.
 Minden csak icipici tételben és méregdrágán lesz
 elérhető a legfelső gazdag rétegnek. Csak
 közvetlenül a folyók tengerek mellett lehet majd
 termesztetni. De azok is zsugorodnak. A
 visszahúzóds helyén többnyire túl sós a talaj a
 termesztéshez. Tudja, a csapban még van ivóvíz, de
 már az sem sokáig. Próbálja a gyümölcsöket vízbe
 áztatni – megfordul, de ekkor rájön, hogy egy ideje
 csak a falnak beszélt. A fiatalasszony falfehéren
 fekszik a szék mellett ájultan.

A férfi segítségért kiált. Azonnal ott terem egy
 munkás. Felkap egy vödört és a csap elé tartja.
 Folyik a víz, telik a vödör. De még csak félig van,
 amikor a víz forrása fokozatosan elapad – a
 csordogálás megáll. Nem baj, nincs idő gondolkodni,
 elég ennyi is. Az asszonyt leöntik. Lassan kinyitja a
 szemét. Feltámogatják. A halottak feletti sokk
 kikészítette egyébként is legyengült szervezetét.

– Vitaminra lenne szüksége – állapítja meg az
 úriember.

– Hozzak egy kis aszalt málnát? – kérdi az
 alkalmazott kezében a vödörrel. A fiatalasszony
 ismét becsukja a szemét.

– Nem, nem valami mást... – kiáltja a cégvezető. –
 Inkább valami injekciót...

Fejes Csenge: Csak el ne engedd!

Emlékszem még milyen boldog voltam, mikor
 nagyapám kivit minket a horgásztóra. Én messze
 lakom a nagyszüleimtől, ezért ritkán látom őket, de a
 közös élmények feledhetetlenné válnak. Nagyapám
 sokatélt, bölcs férfi, aki példaként szolgálhat, hogy a
 szeretetnek igenis van gyógyereje, ha van kiért
 küzdeni. Ő a hat unokájáért küzdött és el sem tudnám
 képzelni, mi lenne, ha nem lenne itt velünk még
 mindig. Tata – ahogy arrafele az Alföldön, Pest
 vármegye szélén mondani szokták – nagyon ért az
 emberekhez, de a gyerekekhez meg pláne.
 Unokanővérem több, mint húsz éves, a legkisebb
 unokatestvérem még csak óvodás, de azt biztosan
 elmondhatom, hogy szegény tatát, amikor csak vele
 voltunk nem hagytuk nyugton és ez a kisebb unokák
 körében így van mai napig. Velem is ez volt
 majdnem tíz éve, mikor édesanyám az öcsémmel volt
 várandós és én szokás szerint a nagyszüleimnél
 töltöttem a nyár egy részét.

Nagyon szerettem már kislánycént is a
 nagyszüleimmel lenni, de be kell vallanom, hogy
 néha igencsak unatkoztam, mikor nagyapám
 rejtvényt fejtett, a nagymamám pedig a török
 sorozatok valamelyikét nézte a fáradt nyugdíjas
 éveikben.

Azonban, hogy elűzzék az unalmam, a
 nagymamámnak olykor besegítettem főzni, sőt még
 hímezni is tanított minket unokanővéremmel, de volt,
 hogy együtt kimentünk a kertbe kapálni, gazolni a
 tűző napon, vagy nagyapám kiült a kapu elé az utcán,
 és vezényelt minket, unokákat, hogy merre
 biciklizzünk és milyen táblákra figyeljünk oda. De
 idővel ezekre is ráuntunk, így nagyapám, hű
 horgásztagnaként a helyi kistónál elvitt minket
 horgászni közösen vagy külön-külön.

Egyik alkalommal a kora hajnali órákban, a lágy
 nyári napsütésben tata kibiciklizett velem a
 horgásztóhoz. Engem kislánycént nem igen érdekelt
 a horgászat, de izgalmas volt nagyapámmal kimenni
 a kis horgászházhoz, a tó melletti mézédés almából
 szedni, az olajbogyókat elcsúszlizni, kacsázni a tó
 vizén, és persze, csapkodni azt a sok - sok szúnyogot,
 ami ránk szállt.

A hatalmas zöld terület egyik oldalán rengeteg fa,
 míg a másik oldalán inkább egy mezős rész volt
 fellelhető, ami bájos határozottsággal ölelte körbe a
 kisebb nagyobb tavakat egymás mellett. A tótól egy

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
köpésre volt a vasút, amit a kis hintás játszórésznél lehetett látni és én mindig érdeklődve figyeltem a vonatokat a hintán ülve. Olykor körbesétáltam, vagy körbe bicikliztem a tavat és hűsöltem a fák árnyékában, olykor pedig a nagyapámmal beszélgettem békésen ülve a kempingszékbe a stégnél, és a vígan hallgattam a fiatalságáról szóló történeteit.

De az igazat bevallva sosem szerettem igazán egyhelyben ülni így én nem is a horgászatra koncentráltam, hanem arra, hogy felfedezzem a gyönyörű zöld területet.

Éppen ez történt akkor is a délutáni órákban, mikor nagyapám bagótól rekedtes hangon kiáltott nekem: -Csenge! Csenge, gyere! Kapás van! - és én izgatottan futottam hozzá a stéghez. Nagyapám elé álltam, kezembe vettem a botot – persze ő is fogta mögöttem – és együtt húztuk és húztuk a megbolondult jószágot.

-Ez hatalmas lehet! – mondta tata és én bólogatva helyeseltem, mikor a hal majdnem berántott engem is a vízbe. Én elhúzódtam a horgászbottól, tata pedig rendíthetetlenül küzdött a nagy hal ellen, ami belegabalyodott a nádasba. Én olyan izgatott voltam, hogy végre nem csak egy kis keszeget fogunk, hogy folyton kiabáltam: -Húzd, Tata! Húzd! El ne engedd! – és nagyapám nem engedte el. Nem tudom, hogy miért, de nekem akkor és ott kicsi kislányként ahogy nagyapám harcolt a nádasba gabalyodott nagy hal ellen, igazi hőssé nőt a szemembe.

-Húzd, Tata! Csak húzd! – kiabáltam hangosabban és közben azon gondolkodtam, mi lehet ez a fenevad. Egy nagy harcsa? Az kizárt! Ez olyan erős, mint egy cápa! De hát cápák nincsenek egy vidéki kis horgásztóban! Mi lehet ez? – tűnődtem és egyszerűen nagyapám hátrálva, megtántorodva kikapta a hatalmas pontyot a vízből.

Én ugrándozva néztem, ahogy ő – a Hősöm – fáradtan, megizzadva kivieszi a hal szájából a horgot és mosolyogva, büszkén felemelte a halat!

-Látod? – zihálta – Ezt együtt fogtuk! – mondta. Persze ez nem volt igaz, hiszen ő húzta ki a vízből, de tény, hogy én is próbálkoztam. Mindenesetre átengedte nekem a dicsőséget és mikor boldogan hazamentünk az öt kilós hallal - így visszanezve lehet, hogy csak akkor tűnt az olyan óriásinak - nagymamámnak büszkén meséltük, hogy mit fogtunk.

Szokás szerint kéthetente nagymamám testvére is nagyszüleimnél ebédelt és mi azt a nagy fenevadat, az igazi nagy cápapontyot készítettük el.

Tata a nagymamám testvérének is elbüszkélkedett, hogy milyen nagy volt a hal, amit fogtunk, de lényegében az egész szomszédságnak, sőt még a boltos néninek is.

Majd mikor megszületett az öcsém és értem jött apám, hogy hazavigyen, még a tejfakasztón is ezt mesélte nagyapám.

Büszke voltam magamra, mert ő is az volt rám, bár nem sokat tettem hozzá a sikerhez, én inkább csak „vezényeltem” -Húzd, Tata! Húzd!

Mélyen elemembe ivódott, a tekintete, ahogy rám nézet, mikor a kezembe adta a nagy halat. Ez a tekintet, amit nem lehet utánozni, ami minden szónál többet mond. Ami a mai napig eszembe jut, ha megnyugvást keresek. Ez a nagyapám tekintete!

És most, majdnem tíz évvel később, most, mikor az öcsém annyiidős, mint amennyi én voltam akkor, a tata még mindig büszkén és vidáman emlékszik vissza, csakúgy, mint én.

-Húzd, Tata! Húzd! – üzenem neki, ahogy most is valamelyik szörnyszülött fenevaddal küzd a kistó nádasában. -Húzd, Tata! Csak el ne engedd!

VÉGTELEN VERSEK

Pintér Illangó: Csalódás

Koszlányi, Kosztolányi,
nagy költőnek tartottalak,
verseid szépek maradtak,
idő nem árthatott nekik,
de párhoz még kéne tenni,
Koszlányi, Kosztolányi.

Koszlányi, Kosztolányi,
oda is tettem, csak egyre,
egyre, írtam válaszverset,
lekendezve egy ihletet
nyertem, és így írtam veled,
Koszlányi, Kosztolányi!

Koszlányi, Kosztolányi,
sírtam, ríttam, mi lesz velem,
ezt nem olvashattad testben,
megvitatni nem lehetett,
így lett versem értelmetlen,
Koszlányi, Kosztolányi.

Kosztolányi, Kosztolányi,
olvastam, hogy *Nyár, nyár, nyár*,
csóváltam fejem, ájáj, áh,
így meztelenül táncikálsz...
Agyam már itt is kiált!
Koszlányi, Kosztolányi...

Koszlányi, Kosztolányi,
majd feleséged és levele,
ahogyan véd tégedet:
hisz nem vagy más: idegbeteg,
de ám érni fog gyötremelem,
Koszlányi, Kosztolányi!

Koszlányi, Kosztolányi,
haragszik, hisz megcsaltad,
egy nő csábított, s hagyta,
nem voltál elég férfias,
de szeretete nem kihalt,
Koszlányi, Kosztolányi!

Koszlányi, Kosztolányi,
ha te voltál rendezett,
kik voltak a többiek?...
És, tudod mit, barátom?
Már nem bánom halálod.

Koszlányi, Kosztolányi!...

Jakab Boglárka: Kék ég

A trambuliban fekszem
Csak nézek felfelé
Bámulom az eget
Hogy milyen kék

Sivár és unalmas
Csak kék-kék-kék
Hiányzik belőle a zamat
Mégis tiszta élénk

Ha gondolkodnék kicsit
Látnám azt is ami szép
Hogyhogy az ég mindig
Ilyen tökéletesen kék

Ha megerőltetném magam
Kérdezhetném milyen lehet megérinteni
Azon is törhetném az agyam
Vajon hogy lesz kékből ennyi

Ha például érdekelne
A felhők kialakulása
Biztos lennék benne
Miért üres éppen az ég vászna

De ehelyett csak fekszem
A fekete trambulín közepén
Pulcsim kapucnija a fejemen
Nyár van, szóltak is ezért

Mikor senki más nem fázik...
Min is gondolkodok épp?
Hogy mi is hiányzik?
Valami, bármi, ami nem kék

Gulyás Laura: Nem vágyom többé sötétre

Egykor az éjben kerestem nyomot,
Szívemben fújtak a viharok.
Tévedtem, hittem a hamis szavaknak,
Árnyak között éltem a nappaloknak.

De jöttél, mint hajnal a csend után,
Mint nyári szél a fáradt fák nyomán.
Színekre festettél mindent, mi szürke,
Nem félek többé, ha lépsz elem büszke.

A múlt csak árnyék, már nem remeg bennem,
A fényt választom, ha veled kell mennem.
S ha újra sötétbe borulna az ég,
Tudom, hogy benned a hajnal elég.

Nem vágyom lángra, nem vágyom harcra,
Csak rád, ki nyitott egy új tavaszra.
A fény, mit hoztál, most bennem ragyog,
És tudom: végre már jól vagyok.

Fejes Csenge: Üzenem

Emlékek tengerén csapong csónakom,
tengeri betegként cél a part,
de a szeles vihar felém tart,
üzenem: édesanyám, csókolom!

Elmerülök a vízben, úszni sem tudok,
kapálózva menekülnék,
de megfojt a sok emlék,
üzenem: édesanyám, jól vagyok!

Az erőm elhagyott,
lemerültem a mélybe,
és megláttalak téged,
s már édesanyám csókolom.

Patay-Horvát Márton: MS Miklós

Mint tanítás vége az első órában
Messziről lobogva tenger marhaságon
MS Miklós képe úgy lobog föl nékem
Majd hetvenöt kilométer messzeségben.
Rémlik mintha látnám hatalmas nagy vállát
Pusztító sódaunban beültetését¹
Hallanám dübörgő fingjait farának
Kit ma képzelnétek Isten haragjának.

Ez volt ám a pléjör², ha kellett faluban³
Futamoda mindig a vidzör⁴-roham.
Ha írátok neki és ideszpannolna,⁵
Filmes trükknek tűnne minden mozdulata.
Hárman sem bírnátok súlyos kontrollerét,
A fülhallgatóit és billentyűzetét.
Elhülnétek látva rettenet pecéjét⁶
És kit a lábain viselt Er-dzsordenét.⁷

([szerk. megj.]: Arany: Toldi előhang

Mint ha pásztortűz ég őszi éjszakákon,
Messziről lobogva tenger pusztaságon:
Toldi Miklós képe úgy lobog fel nékem
Majd kilenc-tíz ember-öltő régiségben.
Rémlik, mintha látnám természetes növéset,
Pusztító csatában szálfá-öklelését,
Hallanám dübörgő hangjait szavának,
Kit ma képzelnétek Isten haragjának.

Ez volt ám az ember, ha kellett, a gáton,
Nem terem ma párja hetedhét országon;
Ha most feltámadna s eljöne közétek,
Minden dolgát szemfényvesztésnek hinnétek.
Hárman sem bírnátok súlyos buzogányát,
Parittyaköveit, öklelő kopjáját,
Elhülnétek, látva rettenetes pajzsát,
És, kit a csizmáján viselt, sarkantyúját.

Csak azért tettem ide, mert így olvasva viccesebb az
MS Miklós ☺)

1 A BrawlStars játékban gyakran előforduló kifejezések.

2 player

3 Értsd: Minecraft falu

4 villager, azaz falusi a Minecraft játékban.

5 iderepülne – szakkifejezés a fent említett játékban.

6 PC – személyi számítógép

7 Air Jordan Nike edzőcipő

MEGÉLHETŐ MESÉK

Pintér Jávor: Hatóság és malac

Egyszer volt, hol nem volt egy malac. Nem is kicsi! Egy hatalmas, szőrös, szürke mangalica! Volt vagy háromszáz kilós. Emellett egy különleges tulajdonsággal bírt: szobatiszta volt.

Bent élt a házban, ahol egy társa is akadt. Ő is ilyen óriásira nőtt és tudott jó helyre pisilni, ezért pont ugyanúgy élt, mint társa. Egyiküknek Zabáló, másikuknak meg Kajáló volt a neve. Ebben a házban éltek emberek is, ahol ők laktak. Nem is kevesen! Egy házaspár, akiknek két gyereke született. Ráadásul a gyermekek mind a két oldali nagyszülei is ott laktak. A gyerekek tanították meg a malacokat szobatisztának.

Mindez a hatóságnak nem tetszett. Nem fért a fejükbe, hogy egy felnőtt megengedi a gyerekének, hogy malaccal éljen egy házban. Folyton ellenőrizni jöttek, minden rendben van-e, tiszta-e a lakás.

Ezt senki sem szerette, ezért egy családlátogatás után a gyerekek összebeszéltek.

– Leckéztessük meg a gyermekvédelmet! – mondta Zsiga.

– De hogyan? – kérdezte Ábel.

– Idomítsuk be a malacokat! Egyikük megy előlről, másikuk hátulról. Bekerítik a hatósági embert. Az oldalra fog futni. Erre utána a malacok. Meg lesz hajtva!

– Nagyon jó! – kiáltotta testvére ezzel nekiálltak idomítani.

Nemsokára jött újra a hivatalos ember. Csengetett, majd belépett. Úri ruháját frissen vasalta, cipősarka kopogott, egész testét illatosítófelhő lengte körül.

Éppen beszélgetett az apukával, amikor hátulról egy malac ment neki.

– Jáj!!! Mi ez? – kiáltott fel ijedten, majd futásnak eredt rémületében.

Ekkor a bokor mögül is egy malac lépett ki elé.

– Rőf! Rőf! – rőfögött harciasan.

– Segítség!!!

– Hajrá, Kajáló és Zabáló! – kiáltotta Zsiga.

A hatósági ember a hátsó malac mellett gyorsan elszaladt, miközben majd szétpattant a dühtől. Hát, ezt a bánásmódot érdemli ő?

Kinyitotta a kertkaput. A nagy sietségben elhagyta bent a kocsikulcsát, így most futva menekült. A malacok utána.

– ÁÁÁ, segítség!!! – kiabálta és feltartott kézzel mentette az irháját. A malacok gyorsan szedték kurta lábaikat, élvezték a hajszát.

A házakból kinéztek az emberek és nevettek. Az egész környék kacagástól lett hangos.

– Most csapdában van a falu réme! Gyerünk malacok! – kiáltotta egy tizenéves fiú vihogva.

– Méghogy a falu réme! – kiáltotta az üldözött sértődötten. – Pont, hogy a falu védője! – méltatlankodott.

De megbánta ezt a tettet nem is kicsit! Ahogy futás közben beszélt, jócskán megfájdult az oldala.

Hirtelen a malacok lassítottak kissé. Mert Zabálóra felpattant Zsiga, Kajálóra meg Ábel, ugyanis futva ők is nekiindultak a menetnek, mivel látni akarták az egészet. Felugrásuk után a disznók újra behúztak, egy hatalmas ugrással behozták késésüket.

Egy időt még hajtották a hatósági személyt, majd visszafordultak, amikor ők már kezdtek elfáradni, az üldözött pedig már csak botorkálni tudott.

Meg is lett mindennek az eredménye: többé nem jött hozzájuk a falu réme. Csak két embert küldött maga helyett. Egyet a kocsikulcsáért és az autójáért. Egy másikat pedig bosszúból. Mert ez, egy állatorvos, feljelentése nyomán érkezett, kivizsgálni, veszélyesek-e a malacok. De két jóltáplált és szelíd malac fogadta. Így megírta szakvéleményét, hogy semmi gond sincsen. A malacok pedig boldogan rőfögtek tovább a szobában.

BIKAERŐS BÖLCSESSÉGEK

Pintér Amádé: A polgármesterkirály és a nép hadakozása

Volt egyszer egy kétezres nép.

Polgármesterkirály nem akart király lenni, ezért valahogy el akarta magát tüntetni. Angliába akart menni. Elindult, de ezt a népe észrevette. Egy darabig együtt utaztak, aztán a rendes nagykirálynál leszálltak szólni neki, hogy el akar menekülni a kiskirály. Az óriáskirály ezt nem engedte meg, ezért utána küldte a legnagyobb szolgáját. A szolgálta bevitte egy börtönbe.

Jobban járt-e volna a polgármesterkirály, ha király akar maradni? Melyik járt jobban, a kiskirály vagy a nagykirály? Jól tette-e a király, hogy szökni próbált?

Pintér Amádé: Róka uraság és a kijárat

Akart egyszer egy róka uraság egy olyat, hogy minden állat olyan méretű legyen, mint ő. Gondolta, ha megessi őket, nem lesznek nagyobbak. Úgy gondolta, a kisebbek pedig majd megnőnek a hasában. Azért gondolta ezt, mert ha őbelé kerülnek, olyanok lesznek, mint ő, mert benne vannak, és ha ő nagy, a kicsik is naggyá válnak és a nagyok is akkorává, mint ő. Megevett egy szarvast és egy nyulat. Kijöttek belőle. Kisebbségek lettek és még nem is mentek vele, mert kakák lettek.

Sikerült-e róka uraság terve? Jól jártak-e az állatok a tervvel?

Pintér Amádé: Nap és a nap barátsága

Egyszer Nap rásütött egy napra. A napnak ez nem tetszett, ezért rászólt a Napocskára. Nap visszaszólt, de ő oda akar sütni. Ezért elkezdtek veszekedni. Odaszállt egy repülő, hogy lecsítítsa a hangoskodást. Napocskát jobbra, a napot pedig balra terelte. Jöttek a felhők vizet okádni, mint a sárkány szokott tüzet. Esett az eső és eltelt a nap.

A felhő vagy a repülő volt az okosabb? Napocska vagy a nap volt bölcsőbb?

Pintér Amádé: Kenyér és kés

Egyszer arra járt egy lábos, egy kés és egy kenyér, amik ellenkező irányból jöttek három felől. Először a kés akarta szétvágni a kenyeret. Utána a lábos akarta kicsorbítani a kést. A kenyér pedig morzsákat hullajtott a késre és a lábosra, de a morzsaszórás nem érdekelte a kést és a lábost, ezért verekedés után elindultak ugyanarra. Senki sem tudta a másikat igazán bántani. A kés ment elöl, követte a kenyér, aztán a lábos. Egyikőjüknek se tetszett, hogy ugyanarra mennek, de mégis követték egymást. Egyszerre a kenyér észbe kapott és beleugrott a lábosba. A lábos kidobta.

Ki volt a legokosabb?

Pintér Amádé: Egy gomba és egy ló

Volt egyszer egy gomba. Nőtt-nőtt jó magasra. Egyszer jó nagyra megnőtt a kalapja. Arra járt egy lovacska. Meglátta a gombát. Úgy gondolta, finom lesz vacsorára. Meg is ette, mert pont vacsora idője volt. Ham-ham, ham-ham, csám-csám, csám-csám. De az egy piros-fehér pöttyös légyölő galóca volt. Egyre rosszabbul lett a ló, végére meghalt.

NORMÁTLAN(?) NOVELLÁK**Pintér Illangó: Egy üzenet**

Ez a nap is úgy kezdődött, mint többi. A nyári nap a hasamra sütött, semmi kedvem nem volt felkelni: a hőmérséklet már most, a reggeli órákban átlépte a 37 fokot. Valahonnan ebédet kellett volna kaparnom magamnak és apukámnak. Anyukám kettő éve nem volt az már az élők csoportjában – átment a halottékba. Azon a borzasztó napon is egy olyan reggelre ébredtem, mint most. Apa betoppant és elkezdte verni. Mindig is agresszív volt, de aznap még ráadásul rosszkedve is gyűlt, ez okozta anya vesztét. Szörnyűséges nap lett abból az átlagos reggelből.

Miután már nem volt köztünk anya lelke, apa dühöngve elment valahová. Én a rendőrségre szaladtam, ott mindent elsírtam az őrnagynak. Összevissza habogtam, ezért nem egészen érthették meg, mi a bajom.

– Mondd el, mi történt, de értelmesen! – kérte a tiszt. Így elmeséltem, hogy éppen a reggeli áhítatot tartottuk, amikor apa bejött és feldühödött a Biblia láttán. A kedves tekintetű rendőr megsimogatta a fejem és azt mondta:

– Sajnálom, de a keresztény emberek a törvényen kívül állnak. Nem segíthetek neked, menj haza.

Kábultan tértem be a házba, ahonnan a test azóta már eltűnt. Vele együtt eltűnt az otthonom is, csak egy épület maradt meg és anya hite. Azóta is minden reggel kinyitom a Bibliám és a takaróm alatt olvasom. Ma is így tettem. Fekete kötésű, aranyozott című kötet: Szent Biblia. Igen, szent. Az első oldalon is ez áll: „Szent, szent, szent az Úr, Izrael Istene”. Szóval, kinyílt egészen a vége felé. A szemem megakadt egy igén: „Legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amikor nem is gondoljátok”. Eltöprengtem, mit jelent a „készen” levés. Elhatároztam, hogy úgy fogok viselkedni, ahogyan szívesen tennék, amikor eljön a híveiért Krisztus. Elképzeltem, mikor lenne a legszebb a visszajövetel. Például, amikor a gyülekezetben vagyok. Lent, a szomszéd pincéjében, szombatról vasárnapra virradó éjjel. Azért ekkorra tettük az alkalmat, mert így a szombatot és vasárnapot tartó hívők is megelégedtek. A teológiai indok mellett

pedig jó titkos is ez az időpont. De az is jó lenne, ha éppen az esti imám közben lelne rám. Esetleg, amikor a szomszédban segíték a kicsik körül. Szegények mindig éhesek. Gondolatmenetem itt félbeszakadt. Én is éhes voltam.

– Állj neki az ebédnek! – kiáltotta apám. Őt is mardosta az állandó éhség. Elindult valami napszámos munkát keresni, mint minden nap.

Én felkeltem, felvettem egy egybe-szoknyás ruhát. Régebben nem nagyon hordtam ilyet, inkább nadrágot választottam, de mostanában ez az egyetlen, ami nem csúszik le rólam, mert csont és bőr vagyunk már mind. Ezt megtartja a vállam.

Benéztem a hűtőbe – semmi. Éléskamra – egy félig rohadt, csumászkos batáta. Biztos elgurult, tegnap, amikor a másikat vittem el. Ezzel a kezemben, blattyogtam a konyhába. Forgattam az ujjaim közt. Undorító volt, de bekaptam volna így is, nyersen. De nem szabad. Meg kell hámozni, főzni és apámnak adni remélve, hogy ma is megszán egy falattal. Ez az utolsó eleségünk, ha nem hoz valamit délutánra. Apám minden értéket eladott már, amit csak tudott: szekrényt, mikrót, telefont. De nem sokan vettek bármit is manapság, szinte semmi pénz nincs már a világon. Mivel az emberek munkahelyét, szerepét szinte teljesen átvették a gépek, így a gyárakban nincs munkaerő-kereset, nincs munkás, nincs fizetés. De így az embereknek pénze sincs. Csak a gyártulajdonosoknak, akik igazából maguknak gyártnak, mert így fogyasztó sincs. Közben az időjárás rohamosan változik. Alig terem meg valami. A csekély termés pedig nagyon drága. Pénze viszont keveseknek van, csak a vezetőknek. Ők még elhízni is tudnak, ellentétben velünk. Nálunk sokszor már a menzán se kapni semmit, de hát most egyébként is nyár van. Ráadásul ősszel sincs remény közétkeztetésre, mert az iskola épp nem is áll, egy ideje egy becsapódó meteorit tönkretette. Aztán majdnem felépítették már, amikor egy földrengés ledöntötte. Sok ingatag otthon ledőlt, de szerencsére a mienk még áll és még éhen sem haltunk, mint sokan mások.

Miközben az édesburgonyát próbáltam egy késsel megszabadítani héjától, megcsúszott és a pengéje az ujjamba állt. Kiszaladt a számon egy nem túl szép

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
szó. Egy ronggyal körülcsavartam az ujjam, miután
kiöblítettem.

– Bocsánat, Jézus – suttogtam, aztán a
káromkodásért. Eszembe jutott, hogy mikor láttam
utoljára krumplit... Egy ideje nem lehet termelni sok
mindent, mert folyton kiég. Ez a batáta is icipici a
rendes méretéhez képest, nem túl sok vizet kapott.
Ráadásul, mire megnőne ellopnák. Mostanában
nagyon éhesek és erőszakosak az emberek. Senkit
nem érdekel a másik, csak önmaga. Az anyukám
halála óta eltelt időben már nemcsak a keresztények
élete értéktelen. Senki sem ér semmit.

Ismét nekiálltam a batátának, de fél perc sem telt
bele, dörrenés hallatszott... és folytatódott.
Ritmikussá vált, mint az esti tücsökcirpelés.

Ég- és kürtzengés volt! Összereztem, a gumó
széttoccsadt. Rohadt, bűdös, fekete része az arcomra
fröccsent. De csillogó szemekkel néztem fel, ki az
ablakon, a perzselően tűző nap felé. És ott állt a
Király!

Nem tudtam megálljt parancsolni a lábaimnak,
futottam egyenesen felé. Nem mentem el az ajtóig,
nem nyitottam ki, a fal átengedett. Mint a vékony,
fehér papír a piros festéket – úgy ütöttem át rajta.
Azután a lábam felfelé vitt, mintha egy láthatatlan
hegy lett volna előttem, amire felfutok...

...Most pedig itt vagyok, fent az égben, egy csodás
helyen. A Mennyben. Tényleg nagyon szép,
gyönyörű, leírhatatlan. Innen írom ezt az üzenetet.
Felírom egy szép, aranyozott szélű, hófehér lapra,
majd papírgalacsint gyúrok belőle, olyat, amilyennel
az osztálytársak szoktak dobálózni. Ledobom
nektek a Földre. *Halljátok, ti, kik ottmaradtatok: az
Úr titeket is vár. Térjeteek Őhöz, míg nem késő!*

Gulyás Panna: Fény és árnyék

Az iskolai folyosó sápadt fényű neonlámpái halkan
zümögtek.

Kint tombolt a vihar, és olyan érzésem támadt,
mintha már este lenne, pedig még csak most
csengettek ki a második óráról. Volt a levegőben
valami nyomasztó, valami sötét, de nem tudtam
megmagyarázni magamnak, micsoda. Az egyik
lámpa hirtelen villant egyet, majd kialudt. Sorban az
összes neoncső így tett, és hamarosan sötétség borult
a folyosóra. Hatalmas hangzavar támadt, mindenki
egyszerre kezdett el beszélni.

- Ha áramszünet van, lehet, hogy elmarad a számíté-
kóra! Szuper! - dünnyögte mellettem egy fiú az a-ból.

1. évfolyam, 4. szám

Regina közben előhalászott egy gyertyát a táskájából,
és egy ügyetlen mozdulattal meggyújtotta.

- Húha! - álmélkodtam. - Nála még gyertya is van?
Ekkor valami különös dolog történt. Odakint
hatalmasat villájlott, egy pillanatra megvilágítva a
folyosón tolongó gyerekek arcát, majd ismét minden
sötétségbe borult. De ez a sötétség most más volt.
Puha és kellemes. Olyan volt, mint egy keskeny
határvonal az álom és a való világ között, ami sehova
sem tartozik, mégis mindenhol ott van. Hirtelen
megjelent a szemem előtt egy parányi fény. Nem, ez
nem a gyertya lángja volt. Az örökre ellobbant,
kioltotta ez a puha sötét. Mert a fény és a sötét nem
élhet egyszerre.

- Vagy mégis? Hiszen éppen ez történik! -
gondoltam. Közben a fénypont egyre nőtt és nőtt,
végül kivált belőle egy pillangó. Gyönyörű lepke
volt, szárnyai aranyszínben szikráztak, melyeket
különös kacsaringók díszítettek. Akár egy régen
elfeledett civilizáció titkos jelei. A Fény Népének
rúnái.

A lepke tett három kört körülöttem, majd rászállt a
jobb vállamra.

Ekkor megszólalt egy hang, amely nem jött
sehonnán, de mégis itt volt. Hangja tisztán és
erőteljesen csengett, betöltötte az egész Mindenséget.
Olyan volt, mint egy mélyből jövő, ősi erő, ami
időtlen idők óta a Világegyetem része.

- Ne a külvilágban keresd a fényt, mert ott van
benned. Hozzád tartozik, a részed. Ne keresd a fényt,
mert ott van benned. Ott van benned. Ott. Van.
Benned. - visszhangozta a hang, és most a hangja
végtelenül lágy és kedves volt. A pillangó most a bal
mellkasomra szállt le, a szívem fölé. A szárnyai
felragyogtak, tett még egy utolsó kört körülöttem,
majd elszállt, hogy soha ne térjen vissza. Egyre
távolodott, végül már csak egy apró pont maradt.
Kinyújtottam felé a kezem, és abban a pillanatban a
mennyezeti lámpákba visszatért a fény, de ez más
fény volt. Ezerszer szebben és fényesebben
ragyogott, mint addig. Ugyanebben a pillanatban a
látomásnak vége szakadt. A puha sötétséget kioltotta
ez a ragyogó, erőteljes világosság.

És ugyanebben a pillanatban megértettem, mit akart
mondani nekem az a titokzatos, ősi hang. Nem
másokban kell keresnem az erőt, a bátorságot, azt az
embert, aki majd megváltja a világot. Az az ember
Én vagyok.

Ez a küldetésem. Megóvni a Fényt, és legyőzni a
Sötétséget. Hogy ez a fény, ami egyszer elveszett,
újra az egész világban ragyoghasson.

VÉGTELEN VERSEK

Pénzes Bíborka: könnyeső

ténylegtelenül beszélünk,
minden kimondott szóval
vörösvérsejteket ölök,
gyomorvégen alvó gyilkos ösztön.

mi vagyunk az útszéli homokszemcsék,
gránátalma ízű
magvakra bomló télcseppek.
sár lesz a tengerparton.

porló önérzethurrikán
kidob magából, mint meddő anya.
szótagok maradnak csupán,
mártír zavargó érzelmek.

tehetetlen testhalom
éközpontúságom atomjai,
szülinapi szívkirakósod.
direkttelenül veszíted el a darabokat.

Pintér Illangó: Egy kis kritika

*(Kosztolányi Dezső: Mostan színes tintákról
álmodom-ra)*

Kérdezni akarok,
a fejem vakarom.
Tőled, a nagy költőtől,
egy Kosztolányi Dezsőtől.
Ha pacát ejtenél, mit tennél?
Egy új lapot, papirust vehetnél?
És ha az ábra véletlen torz lenne?
Akkor életed értelmet így nyerne?

Az ecset nem tied,
mert az nagy bajba vihet.
Engedd át az Élet Urának,
ha nem dobod magad kukába!
Nem lehet eltörölni pacát,
okos nem viszi harcba aranyát.
Bízd Istenre a tarka szín teremtését,
egyszer majd megtudod az igaz mese végét!

Jakab Elizabet: Az út

Jártam én már utakon,
széles nagy aszfalton.
Futottam hazáig,
az ajtó küszöbéig.

Az ajtón beengedtek
és ismerősek néztek velem szembe.
Boldogan élhetek hazámban
mert az út idevezetett a mában

KIFEJLETT KRITIKÁK

Pintér Illangó

**Versek elemzésének kritikája, illetve
félreértelmezett versek egyértelműsítő lapja**

(Az elemzés elemzését elemezni tilos!)

4. Illemtan

Most nem verset elemezek. Vagy elemzést elemezek. Vagy kritizálok. Vagy történetet mondok, hanem a társadalom magas erkölcsi szintjét becsmérlem. Mert az nem túl magas... Sőt, egyáltalán... nincs is!

Gondold el egy személyes dolgot. Bármit. Bármit a világon, ami intim, vagy egyszerűen nem tartozik a szomszéd bácsira.

Gondold el azt is, hogy művészetbe kezdesz, vagy egyszerűen megbolondulsz, esetleg új mozgalom-elvek gyártasz, netán feltalálsz valami újat a nap alatt. Bármit, amitől híres leszel. Ami sokak vágya, vagy talán mindenkié, hogy ismerjék a nevét.

Akkor az az előbb elképzelt, személyes dolgod többé nem lesz az. Mármint magánügy. Semmi sem lesz az.

Különböznél honnan tudnám, hogy Bóra Katalin kérését, miszerint vegye őt feleségül, ki továbbította Luther Mártonnak?

De maradjunk a költőknél: ki leste ki, hogy Kosztolányi Dezső meztelenül táncol a feleségével?

Gondolkozz! Megéri az árát? Akarsz még hírnevet?

Képzelt riport - ihlet

Kerekes Aliz: Képzelt riport - ihlet

Akárhányszor megnyitok egy új jegyzetet, nem jut eszembe semmi. Kínos csönd, senki sem mond semmit. Mindenki hallgat. Én meg itt ülök, nem tudok mit kezdeni magammal. Írni akarok. De mégis mit? Verset. Miről? Nem tudom. Hát ez az. Ha nincs ötlet, nincs mit írni. Hagyja a francba. De érzem, hogy valamit írnom kell, különben semmi értelme a napnak. Csináljon valami mást! Este fél tíz van. Ilyenkor is zaklat ilyen marhaságokkal? De hát ez egy Képzelt Riport, hölgyem. Maga elfogadta a meghívást. Jó, jó, ez igaz. De akkor is írni szeretnék. Csak volna már valami ötlet!

BIKAERŐS BÖLCSESSÉGEK

Pintér Amádé: A seb

Egyszer volt egy nagy seb. A seb az elején icipici volt, de a végére óriási lett. Lassan a sérülés elborította az ember egész testét. Így látta ott őt egy másik seb, aki icipicike volt és irigyelte, hogy milyen nagy. A hatalmas sebben meghalt az ember. Örült a seb, de így ő is maghalt egy idő után. A kis sebet lefertőtlenítették, meggyógyult és eltűnt. Azután a kisebb újra feljött a bőr alól és megjósult (megjavult). Úgy jósult meg, hogy hagyta magát, hogy fertőtlenítőszer csináljanak belőle. Úgy, hogy leszedték, összetörték és más sebekre tették, amikből az összeset letakarította, de ő ebben közben meghalt.

Ki járt jobban: a kis seb, a nagy seb vagy a meghalt ember?

Pintér Amádé: A hangyatragedia

Volt egyszer egy hangya, ásott egy alagutat. Hívott sok hangyát, hogy legyenek a barátai. Gyorsan beköltöztek az alagútba mindannyian. Legfőképpen, aki ásta, az volt a legboldogabb. Ahogy mászkáltak, mindig ő hordta a legtöbb

ennivalót. De egyszer beomlott az alagút, épphogy megmenekült a hangya, aki építette. Sokáig gondozták a hangyatársai, hogy éljen még sokáig. A sérüléseiből, amikor felgyógyult, nem tudta ő hordani a legtöbb ennivalót, mert ezentúl mindig fáradt lett és sokat kellett ágyban lennie. Ezután már nem volt boldog. De a hangyatársai kedve ugyanolyan maradt.

Ki járt jobban az építő hangya, vagy a többiek? Ki tette a nagyobbat és ki lehet az elégedettebb?

Pintér Amádé: Béka és nyúl ugrálása

Egyszer volt egy béka. Elugrott egy király orrára. Nem tetszett ez a királynak, ezért arrébb rakta. A béka inkább elugrott egy nyúlhoz és együtt ugrottak a fejére vissza. A király elvitte őket egy állatkertbe. A nyúlnak ez tetszett, a békának nem, ezért kiugrott a király fülére. A király elvitte egy békasintérhez. A békát a sintér lecsapta és a béka kitoccsadt.

Ki volt az okosabb, a király, vagy a sintér? Ki volt a bölcsőbb, a nyuszi vagy a béka?

VÉGTELEN VERSEK

Gulyás Laura: Lélegzet

Ott, ahol a víz lágy hulláma ring,
s a csend az égbe olvad, mint egy szín,
ott minden perc egy hangtalan csoda,
az idő nem siet – csak van, s hova?

Fák állnak őrt a távol part felett,
s a szélben úszik sok rég' elszőkött tett.
A fény megcsókol minden rezdülést,
s a lélek hallgat – nincsen több „miért”.

Ott lenn a mélyben titkok alszanak,
a felszín tükrén nappalok haladnak.
És ha megállsz, csak egy lélegzetre,
magad is vízzé leszel – csendesebbre.

HITELES HIRDETÉSEK

Mesék, novellák és regényrészletek illusztrálására keresünk gyerek és ifjú rajzolókat.

Díjazásként a nyomtatottan megjelenő könyvből egy ingyen példány jár majd.

Elérhetőség: szepegb@gmail.com, 707290775

Pintér család